

Šajā numurā lasiet!

LATVIEŠU TAUTAS
“NOASA ŠKIRSTS”

→ 2. lpp.

KĀ PARAKSTĪTIES
PAR OKUPANTU
PIEMINEKĻA
NOJAUKŠĀNU?

→ 2. lpp.

1939. GADS –
“ATBRĪVOTĀJU” MELU
CEĻA SĀKUMS

→ 3. lpp.

PIE KĀ NOVED
MALDĪGA
STRATĒGIJA?

→ 3. lpp.

NEPIECIEŠAMA
TAUTAS NACIONĀLĀ
KOOPERĀCIJA

Saruna ar zemnieku, kooperatīva “Trikāta KS”
pārstāvi Normundu Sakalovski

→ 5. lpp.

NOZIEDZĪGA
BEZDARBĪBA

→ 7. lpp.

“DDD” 10 gadu jubilejā

Doma pie domas,
Burts pie burta –
Un tā tapa vārds,
Gadiem latviskas domas krāts.

Pasaule uzzināja,
Ka mūsu tauta vēl dzīva –
Pamazām elpot sāk...
Doma tā pati; vai brīva?

Cieņā un sirsnībā manam laikrakstam un tā
radošajiem darbiniekiem,

V.M.Jēkabsone

DDD – TIE IR VALSTS ATJAUNOŠANAS PAMATI!

Saruna ar tieslietu ministru Jāni Bordānu

IEILGUŠAIS
PUSAUDŽU
STĀVOKLIS

DDD: Jau 1996. gadā Saeima pieņēma deklarāciju “Par Latvijas okupāciju”, un Augstākās tiesas Senāts ir uzsvēris, ka šis ir konstitucionāls tiesību akts, tātad būtībā pielīdzināms Satversmei. Tomēr okupācijas un kolonizācijas sekas vēl joprojām nav

bijis pietiekami aktīvs. Sabiedrība lielā mērā ir nomocījusies ar ekonomiskām problēmām. Politologi un citas personas ir veidojušas viedokli, ka ekonomiskās problēmas ir galvenās. Varbūt turpinājies kaut kāds padomju varas gadu stils, un latviešiem svarīgi jautājumi tikuši uzskatīti par otršķirīgiem. Pēc neatkarības atjaunošanas darbu politikā turpināja daudzi tie paši, kas ir bi-

“Kas attiecas uz deokupāciju, dekolonizāciju – tas ir process, un, kad nācija ir gatava to paveikt, tad tas ir praktisks jautājums...”

novērstas un apdraud nacionālo drošību. Jūs esat jauns ministrs – vai esat analizējis, kāpēc līdzšinējie ministri un citi politiķi nav pildījuši valsts pamatlikumu – Deklarāciju par okupāciju – nu jau vairāk nekā piecpadsmit gadus?

Jānis Bordāns: Politiķi ir bijuši nepietiekami drosmīgi, lai to pildītu, un sabiedrības viedoklis nav

juši vai nu kompartijas vai kādos citos labos amatos, arī akadēmiskās aprindās. Un tad viņi pēkšņi izvirzīja domu nevis par tiesiskumu un deokupāciju, bet par ekonomisko attīstību. Viņuprāt, galvenais ir ekonomika – tirgus ekonomiskās valsts veidošana.

Jau pašā sākumā Anatolijs Gorbunovs uzmanīgi, lai it kā izvirzītos no

padomju nomenklatūras uzskatiem, teica: “Neatkarība mums nav pašmērķis; mērķis mums ir dzīvot labāk, un tāpēc neatkarība varētu būt laba.” Lūk, varbūt tieši tas kaut kā cilvēku apziņās arī palika. Kāpēc tad 20 gadu laikā nav uzcelti iespaidīgi pieminekļi pretošanās kustības dalībniekiem? Kāpēc nav sakrātītas daudzas spēcīgas

grāmatas, kā tas bija pēc neatkarības cīņām 1919. gadā, kā “Dvēseļu putenis” u.tml., arī nacionālā romantisma grāmatas? Nav šīs radošās dzirksts. Viens iemesls varētu būt tas, ka fiziski ir iznīcināti tie cilvēki, tā inteliģence, kas bija spējīga radīt šādus darbus.

Turpinājums 4. lpp.

VAI ZEMES PROBLĒMAS NAV VALSTS PREZIDENTA KOMPETENCĒ?

ATKLĀTĀ VĒSTULE

Latvijas Republikas prezidentam Andrim Bērziņam

**A.god.
Valsts prezidenta kungs!**

Šā gada jūlijā Bīriņu pili konstitucionālās politikas seminārā Publisko tiesību institūta direktors, jurists **Arvids Dravnieks** Satversmes kodola sakarā uzsvēra: “**Nepārprotami ir jāuzraksta, ka Latvijas pastāvēšanas jēga ir nodrošināt latvisko identitāti.**”

Tieši šim ieteikumam atļaušos pievērst **Jūsu uzmanību, Valsts prezidenta kungs!**

Kādi ir pamatnosacījumi, lai nodrošinātu latvisko identitāti?

Manā subjektīvā skatījumā tie ir: **nacionālā pašapziņa, valoda un zeme.** Valodas lomu pēc referenduma, šķiet, esam apjēguši. Bēdīgāka situācija ir ar nacionālo pašapziņu un zemi. Lai izvairītos no interpretāciju daudzveidības, paskaidrošu, kā es to saprotu.

Nacionālais jautājums un lauksaimnieciskās zemes resursi (lauksaimniecībā izmantojamā zeme (LIZ), meži, purvi un dabīgie ūdeņi) **ir viens veselums.** Zemnieku ģimeņu saimniecības ir galvenās latviskās identitātes veidotājas, sargā-

tājas un saglabātājas. Šo saimniecību degradācija un iznīcināšana, kas tiek veicināta pēdējos divdesmit gadus, ir latviešu

tautas un Latvijas valsts pamata degradācija un iznīcināšana.

Turpinājums 2. lpp.

NO SĪKĀM LIETĀM VEIDOJAS LIELĀS

Vita Nikitina

LNF biedre

Augusta sākumā es vērsos Valsts valodas centrā ar sūdzību par Valsts valodas likuma pārkāpumu – pamanīju, ka Rīgā, Remīnes ielā pie diviem namiem ir piestiprinātas plāksnītes ar ielas nosaukumu arī krievu valodā.

Jāatzīst, ka šoreiz valsts tiesībsargājošās instances nostrādāja labi: Valsts valodas centrs manu iesniegumu aizsūtīja Pašvaldības policijai, kura rīkojās ļoti operatīvi, un itin drīz no vienas mājas – likum-

pārkāpējas – jau tika noņemta pretlikumīgā plāksnīte.

Rīgas pašvaldības policija, atbildot uz manu iesniegumu, raksta: “Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes priekšpilsētas pārvaldes darbinieki veica augstāk minēto teritoriju apsekošanu. Apsekošanas laikā konstatēts, ka uz namu fasādēm izvietotas noteiktajiem paraugiem neatbilstošas ielu nosaukumu plāksnes, par ko tika sastādīti apskates protokoli. Pamatojoties uz sastādītajiem apskates protokoliem, ir uzsākta lietvedība administratīvo pārkāpumu lietās un tiks risināts jautājums par vainīgo personu saukšanu pie administratīvās atbildības.”

Tāpēc gan jau drīz arī otra māja sekos pirmās piemēram!

Ar “DDD” starpniecību vēlos ieteikt visām jaunajām māmiņām, pensionāriem un, protams, jebkuram citam cilvēkam vērīgāk paraudzīties apkārt savā tik ierastajā vidē – varbūt kaut kas nozīmīgs paliek nepamanīts, kā manā gadījumā. No it kā sīkām lietām veidojas lielās. Mums, latviešiem, ikdienā ir jāparāda nikna pretestība okupantiem – arī sīkumos.

Par valsts valodas lietošanas pārkāpumiem ziņojiet:

**Valsts valodas centra
Valodas kontroles nodaļa
K.Valdemāra ielā 37, Rīgā, LV-1010
Tālrs: 67334633
e-pasts: info@vvce.gov.lv**

LATVIEŠU TAUTAS “NOASA ŠKIRSTS”

A.V. Gremze

Lai saprastu, ka kaut kādām pārmaiņām ir jābūt, nav vajadzīgi nekādi ekstrasensi, pūšlotāji un citplanētieši – katram normālam cilvēkam ir skaidrs, ka tā turpināties ilgi vairs nevar. Globālā katastrofa nenāks no ārpuses, bet gan būs mūsu pašu, Zemītes cilvēciņu, roku darba sekas, un tās tuvošanos katrs izjūt jau šodien. Un, lūk, tam nu gan vajadzētu nopietni sagatavoties, tam tad arī ir nepieciešams “Noasa šķirts” – pārņēstā un tiešā nozīmē! Šis “Noasa šķirts” mums kā nelielai tautai varētu būt

nekad nezudīs iespējas to atjaunot un savest kārtībā, lai varam justies kā saimnieki savās mājās.

“Noasa šķirts” ir jābūvē no tā, kas vēl palicis. Ir jau izteikta doma, ka liela nozīme varētu būt neformālām organizācijām un interešu grupām, kuras nav pretrunā ar Latvijas valsts un latviešu tautas nacionālajām interesēm. Vai tie būtu kori vai deju kolektīvi, dievturi, aizsargi, zemessargi, jaunsargi, Nacionālo karavīru biedrība, represēto klubi, kā arī Daugavas Vanagi – uz šīs plašās bāzes nekas netrāucē veidot kopēju sabiedrisko domu ar kopēju mērķi. Pašlaik ir jūtams uz-

“Globālā katastrofa nenāks no ārpuses, bet gan būs mūsu pašu, Zemītes cilvēciņu, roku darba sekas, un tās tuvošanos katrs izjūt jau šodien.”

vienotība, stingrs mugurkauls, ticība latviešu tautas nākotnei un turēšanās (ar visām saknēm) savā dzimtajā zemē. Ja mūsu tautai šī ir vienīgā vieta uz Zemes, tad tas arī ir vienīgais “Noasa šķirts”, kas var mūs izvest no visām grūtībām, lai mūsu tauta turpinātu pastāvēt. Ja spēsim saglabāt savu dzimto zemi un latviešu tautu, tad

spiests viedoklis, ka sabiedrībā neesot pieklājīgi runāt par politiku – pat tādās organizācijās kā represētie, Daugavas Vanagi, *barikādieši*, Nacionālie karavīri u.c. Bet, kur citur tad lai par to runā? Šis nerunāšanas dēļ jau arī nevar veidoties kopējs sabiedrības viedoklis.

Turpinājums 4. lpp.

VAI ZEMES PROBLĒMAS NAV VALSTS PREZIDENTA KOMPETENCĒ?

Turpinājums no 1. lpp.

Lai šo procesu apturētu un attīstību ievirzītu patiesa uzplaukuma gultnē, izšķirošais faktors ir valsts likumdevēju un valsts vadītāju **nacionālā pašapziņa**.

Tās formula ir: **patriotisms¹ + nacionālisms² + pašapziņa, pašcieņa un morāli ētiskie kritēriji = nacionālā pašapziņa³**. Īsi sakot – **nacionālā pašapziņa ir savas valsts saimnieka apziņa ar no tās izrietošo pašapziņu, pašcieņu un morāli ētiskajiem uzstādījumiem**.

Zeme ir trešais neatņemamais latviskās identitātes veidošanas, saglabāšanas un attīstības priekšnosacījums. Bet, kas ar to notiek? Mēs to kā galošas atdāvinām un iztirgojam

“**P**ar to, ka “pārpērk zemi ar mūsu pašu latviešu rokām”, vainīgi ir likumdevēji un valsts vadītāji, kuri nav rosinājuši un pieņēmuši likumu, lai tas nenotiktu.

personām bez Latvijas pilsonības un pilsoniskās atbildības. **Vai te tomēr nebūtu jādama par sekām, kādas radīsies, kad lielas zemes platības nonāks citu valstu pilsoņu īpašumā?**

Cik šobrīd lauksaimnieciskās zemes, mežu, purvu un ūdeņu ir *aizstrukturēts* projām no pilsoniskās atbildības? Oficiālu avotu manā rīcībā nav. No neoficiāliem varu minēt divus:

1.avots: LIZ 13% – 315 029 ha; meži 7,21% – 213 574 ha; purvi 18,6% – 46 251 ha. **Pārdots ārzemniekiem kopā – 574 854 ha = 10,2%** no 5 634 076,8 ha.

2.avots: LIZ 36% – 872 363 ha; meži 27% – 799 790 ha; purvi 78% – 193 955 ha. **Pārdots ārzemniekiem kopā – 1 866 108 ha = 33,1%** no 5 634 076,8 ha.

Varu vēl papildināt ar atsauci uz bijušo deputātu **Andi Kāpostu**, kurš kādā intervijā paziņoja: “Pēc maniem aprēķiniem,

aptuveni **54% Latvijas zemes jau pārdota ārzemniekiem**. Par nožēlu jāsecina, ka **ārzemnieki pārpērk zemi ar mūsu pašu latviešu rokām**.” (“LA”, 04.11.09.).

Par to, ka “pārpērk zemi ar mūsu pašu latviešu rokām”, vainīgi ir likumdevēji un valsts vadītāji, kuri nav rosinājuši un pieņēmuši likumu, lai tas nenotiktu. Īpaši ciniski tas izskatās zemes tirgus izteikti nevienlīdzīgas konkurences un mūsu deputātu nacionālās bezatbildības apstākļos. **Savu tēvzemi iztirgojam par dēmpinga cenu!**

Indivīda tiesības vērtējam augstāk par tautas tiesībām, kur kāda interneta balss – “**zemes**

īpašnieks” – var pateikt tautai: “**Kāda, smirdīgie pajoliņi, jums daļa gar manu zemi; kam gribēšu, tam to pārdošu, jūs nebūsi tie kas te kaut ko komandēs!**”

Bet tā nedrīkst būt! Nepieņemot likumu, kas aizliedz īpašumtiesības uz lauksaimnieciskajiem zemes resursiem personām bez Latvijas pilsonības, t.i., bez pilsoniskās atbildības, nepieņemot likumu, kas nevienam “**zemes īpašniekam**” nedod tiesības pārdot zemi, kam pagādās, viens no latviskās identitātes būtiskajiem pamatiem tiks nojaukts.

Nav iedomājams, ka zemes jautājums nebūtu Valsts prezidenta kompetencē, tādēļ nav saprotama **Jūsu** likumdošanas un juridiskā padomnieka **Edgara Pastara** atbilde uz Valsts prezidentam, 11.Saeimai un Ministru prezidentam adresēto atklāto vēstuli (AV) ze-

mes un lauksaimniecības jautājumos: “Informējam, ka iesniegumā norādītie jautājumi nav Valsts prezidenta un Valsts prezidenta kancelejas kompetencē. Zeme ir būtisks valsts resurss, konkrētu priekšlikumu izstrāde un realizācija ir izpildvaras institūciju kompetencē. Vēršam uzmanību, ka daži no Jūsu ieteikumiem nav tiesiski demokrātiskā valstī, kā arī nav savienojami ar Latvijas dalību Eiropas Savienībā.”

Jūsu juridiskais padomnieks vērs uzmanību, bet neatrod nepieciešamību un laiku norādīt konkrēti, kuras mūsu prasības neatbilst tiesiskumam un demokrātijai. Jādomā, ka šie “daži” ar tiesiskumu un demokrātiju nesavienojamie ieteikumi ir: apturēt zemes (LIZ, mežu, purvu un dabīgo ūdeņu) pārdošanu personām bez Latvijas pilsonības; nostiprināt Satversmē zemes īpašumtiesības vienīgi Latvijas valstij, tās pašvaldībām un pilsoņiem; ierobežot zemes platību vienam īpašniekam vai vienai ģimenei; izvērtēt industriālo lielsaimniecību un lielo lopkopības kompleksu tautsaimniecisko un sabiedrisko pienesumu un atbilstību latviešu tautas un Latvijas valsts ilgtspējīgas attīstības interesēm.

Rezumējot AV sacerētāju un atbalstītāju iniciatīvas “sauso atlikumu”, pagaidām var teikt: tā tas ir un tur neko vairs nevar darīt. Konstatējam sekas, kā tautas dainā: “**Es teceju raudzīties, Kas ar manu tēva zemi, Vaj ar kungi, vaj sulaiņi, Vaj tie mani bāleliņi.**”

Tā nedrīkst būt! Ja gribēsim, tad varēsim darīt!

Mūsu ziņā ir neapstrīdami argumenti:

1) ES idejiskā pamatlīcēja **Roberta Šumana** norāde, ka “**vienkārši ar balsu vairākumu pieņemts starptautiskās gribas izpaudums nedrīkst būt saistošs nacionālās gribas iztei-**

kumam tādā jomā, kur pat kādas valsts eksistence var tikt apdraudēta”;

2) 1966.gada 16.decembrī **ANO pieņemtā rezolūcija 2200A (xxl)**, kas atļauj pieņemt likumus, kas neatbilst cilvēktiesībām, ja tautai vai valstij draud bojāeja;

3) 1984.gadā ANO cilvēktiesību komisija jēdzienu “**nacionālā drošība**” skaidro, uzsverot, ka katras valsts pamatnācija, kuras pastāvēšana ir apdraudēta, var pieņemt tādus likumus, kas šo apdraudētību novērstu.

Ar cieņu,

Andrejs Lucāns
Burtniekos

¹ **Patriotisms** – dzimtenes, tēvzemes, tautas mīlestība un kalpošana tām.

² **Nacionālisms** – nacionālās neatkarības ideoloģija un politika, prasība pēc sava valstiskuma un kalpošana tam.

³ **Pašapziņa, pašcieņa un morāli ētiskie kritēriji** – īpašības, kuras iemieso Kārļa Ulmaņa minētie ļaudis: “*Ļaudis nenopērkami. Ļaudis stingri pret bagātības kārdinājumiem. Ļaudis godīgi kā mazās, tā lielās lietās. Ļaudis, kuru centieni sniedzas pāri pašlabuma meklēšanas robežām. Ļaudis, kuras nevada divējādas tikumības – viena privātajā dzīvē, otra atklātā dzīvē. Ļaudis – pilsoņi, kuriem sabiedrības labums augstāk par pašu interesēm stāv.*”

LASĪTĀJU JAUTĀJUMS

KĀ PARAKSTĪTIES PAR OKUPANTU PIEMINEKĻA NOJAUKŠANU?

Vairāki mūsu laikraksta lasītāji jautāja, kā var parakstīties par iniciatīvu atjaunot īsto Rīgas Uzvaras laukumu ar tā patieso simbolisko jēgu vietā, kur šobrīd stāv tā saucamais okupantu Uzvaras piemineklis.

Šobrīd par šo ieceri iespējams parakstīties **tikai** internetā – sabiedrības iniciatīvu platformā *www.manabalss.lv*, izmantojot savas internetbankas identifikāciju. Diemžēl parakstīties var tikai Swedbank, Nordea, Citadele, SEB un Norvik bankas klienti, kuriem ir aktivizēts arī šo banku internetbanku pakalpojums.

Jautājam portālā *manabalss.lv* līdzautoram Jānim Ertam, ko darīt cilvēkiem, kuri nav iepriekš minēto banku klienti? Saņemām šādu atbildi: “*Gadījumā, ja kāda banka nav pievienota, sazinieties ar banku. Lielākoties tā ir pašas bankas izšķiršanās: dot mums autorizāciju vai ne. Turklāt, daudzas bankas ir atsaukušās un, uzklauso klientu vēlmes, pievienojušas šo pakalpojumu.*”

Nav noslēpums, ka datorierīkņu trūkuma dēļ vairums vecākās paaudzes pārstāvju nelieto internetbanku, tādēļ vērsāties bankā, lai noskaidrotu, vai bankas darbinieki var palīdzēt parakstīties par ieceri nojaukt Uzvaras pieminekli un atjaunot laukuma vēsturisko jēgu? SEB bankas pārstāve paskaidroja, ka diemžēl banku filiāļu darbinieki nevarēs palīdzēt, jo bankā nav tāda interneta pieslēguma, kas ļautu piekļūt portālam *manabalss.lv*.

Varam tikai ieteikt tiem mūsu lasītājiem, kuri nelieto internetu, palūgt saviem draugiem, radiem vai paziņām, lai palīdz parakstīties par taisnīgo ideju, atjaunot Uzvaras laukuma simbolisko jēgu un iekārtot to tā, kā tas bija iecerēts neatkarīgās Latvijas laikā.

Vairāk par to, ko Uzvaras laukumā plānoja izveidot pirmskara Latvijas politiķi un arhitekti, varēs lasīt nākamajā laikraksta “DDD” numurā.

1939. GADS – “ATBRĪVOTĀJU” MELU CEĻA SĀKUMS

Vilnis Eisters

“SIT, TĀTAD MĪL!”

Togad cilvēce vēl nesa-prata, kurš no planētas “labāko tautu” vadoņiem uzvarētu, ja mērotos melu genialitātē, kurš būtu spējīgāks izveidot *zombē-tāko* nāciju pasaules vēsturē, kas varētu saglabāt un turpināt šo melu ceļu. Vācu tauta milēja Hitleru, sauca viņu par geniālu un salīdzināja ar sauli. Bet Staļinu nebija ar ko salīdzināt, jo pat saule nedrīkstēja stāvēt blakus biedram Staļinam! Staļins ar saviem meliem bija spējīgāks, kā jau Hitlera skolotājam tas pienākas. Pat šodien MŪSU LATVIJĀ viņa “bāreņi” neaizmirst melu ceļu un pulcējās pie “monstra” Pārdaugavā, jo viņu “TEVS, VADONIS un DIEVS” izgudroja doktrīnu – tas, kurš uzbrūk, vienmēr ir atbrīvotājs no kaut kā.

Mēs zinām, ka abās “geniālajās” galviņās mājāja līdzīgi plāni, kuri bija nobrieduši svešu teritoriju sagrābšanai un pamattautu paverdzināšanai. Hitlera plānoja labākos pārvāciskot, bet sliktākos likvidēt vai deportēt. Staļins plānoja labākos, domājošos (tie ir nepaklausīgi!) nošaut, bet sliktākos pārkrievot un sajaukt ar palikušo krievu tautas sliktāko pārpalikumu.

Kādu komponentu sajaukums bija padomju sabiedrība? Tas bija neiedomājamas mīlestības un baļu sajaukums, histēriskas ticības gaišākai nākotnei un patoloģiskas neticības drūmajai šodienai sajaukums. Diktatori izjūt pūli, un Staļins bija viens no labākajiem krievu dresētājiem. Staļins zināja, ka krievi ir paruna: “Sit, tātad mīl!” – un to izmantoja.

Pirmskara periodā, kopš 1933. gada, aiz restēm pabija vairāk nekā seši miljoni cilvēku. Tika nošauti arī latvieši, saskaņā ar tā saucamo “latviešu sarakstu”. Padomju cilvēks dzīvoja pastāvīgās cietuma gaidās. Tikai 1937./1938. gadā NKVD orgāni nošāva aptuveni miljoni cilvēku (ar PSRS statistiku nekad nekas nav skaidrs, vieni meli), un vairāk nekā simt tūkstoši nomira lēģeros “izmeklēšanas” laikā, kad

viņus spīdzināja. Šis asiņainais absurds nevarēja neietekmēt tautas psihi. Histērijā novestie cilvēki psiholoģiski bija gatavi gluži pretējām lietām – lielai sirsnībai, lielai nodevībai un lieliem noziegumiem “atbrīvošanas” vārdā.

Vēl joprojām *homo sovieticus* psihe valda pār civilokupantu prātiņiem, un viņi to nodod enerģiski atražotajam nākamajam paaudzēm, radīdami histērisku un dzīvniecisku naidu pret “atbrīvoto” latviešu tautu. Viņu personības ir degradētas, un viņiem jāatgriežas savā zemē un jāattīrās no visa negativisma, kuru viņi uzņēmuši ar meliem, – tās ir vienīgās zāles. Šodien viņi iedomājas, ka visapkārt ir tikai nepateicīgi nelieši. Viņi kļuva ārkārtīgi nervozi, kad igauņi nolēma pārvietot “atbrīvotāju” *bleķa* zaldātāja pieminekli. *Homo sovieticus* kļiedza, ka igauņi ir nepateicīgi...

Lūk, arī Ungārijā, Polijā, Čehijā, arī Rietumukrainā novāc vai pārvieto “atbrīvotāju” pieminekļus. Vai tad būtu jābrīnās, kāpēc viņi tā “bēg” no “atbrīvotājiem” kā no sērgas? 1945. gadā “atbrīvotāji” atbrīvoja Ungāriju, un 1956. gadā “atbrīvoja” vēlreiz, un lēja asinis... Kur pateicība? Arī Čehoslovākiju vajadzēja “atbrīvot” divreiz – 1945. un 1968. gadā. Bet Angliju un Franciju atbrīvot nesanāca, un tāpēc tur nav problēmu ar “atbrīvotāju” pieminekļiem...

Baltija un visa Austrumeiropa vispirms tika “atbrīvota” no brūnā fašisma, bet pēc tam applūdināta ar šo iekaroto un okupēto tautu asinīm. Starp citu, līdz 1932. gadam bija grūti pamanīt, ar ko sarkanais fašisms atšķiras no brūnā. Abi tēloja sevi par strādnieku interešu paudžiem. Gan vieniem, gan otriem strādnieki bija pasīva masa, par kuras atbalstu cinīties. Bolševisms un nacisms kā līdzīgas sugas ļoti asi konkurēja. Krievija audzināja savu tautu *antifašisma* garā. Viņu propagandisti sludināja, ka brūnais fašisms – nacisms – ir absolūti amorāla parādība. Nevar nepieņemt! Vācija audzināja savu tautu *antibolševisma* garā. Viņu propagandisti sludināja, ka sarkanais fašisms – lielkrievu šovinisms – ir sabiedriskā iekārta ar “amorālu iekšējo kodolu”. Hitlera rakstīja: “Nedrīkst aizmirst faktu, ka Krievijas vadītāji sevi aptraipīja ar asinīm un ir zemiski noziedznieki – cilvēces putas, kas, izmantojot labvēlīgu apstākļu sakritību, negaidīti sagrāba milzīgu valsti un, mežonīgi izrēķinoties ar miljoniem progresīvo cilvēku, faktiski iznīcināja inteliģenci... viņi realizē viscietsirdīgāko tirāniju, kādu jebkad pazinusi cil-

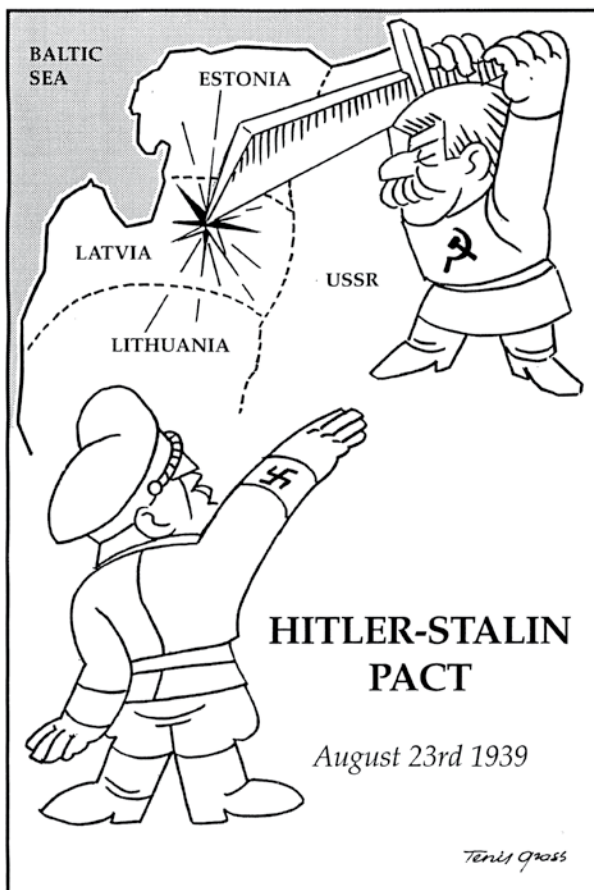
vēce.” Nevar nepieņemt arī Hitleram. Bolševiki nomaiņa veco (cilvēcisko) morāli pret jaunu: “Morāls ir viss, kas notiek proletariāta interesēs.” Arī šodien krievvalodīgie okupanti uzskata,

“Vai varneši gaida, kad latviešu tauta atkal būs “uz lāpstiņām” un pa tautas agonējošo miesu bradās “atbrīvotāja” asiņainais zābaks?”

ka morāls ir viss, kam jānotiek viņu interesēs, nerēķinoties ar latviešu tautas, Latvijas saimniektautas, interesēm, pat dzīvību.

ram ar tekstu: “Vācijas un Padomju Savienības tautu draudzībai, kas stiprināta ar asinīm (arī latviešu! – V.E.), ir tiesības būt ilgstošai un stiprai.” Nirnbergā uzpeldēja “atbrīvotājiem”

nepatīkama epizode. Ribentrops pēdējā runā, pieskaroties Staļina lomai Otrā pasaules kara izraisīšanā, ar rūgtumu izsaucās:

RIBENTROPU PAKĀRA, BET MOLOTOVU SLAVINĀJA...

Taču atgriezīsimies 1939. gada lūzuma punktā – pasaules un arī Latvijas traģēdijas un krievu okupantu melu ceļa sākumā, kurš turpināsies, kamēr nebūs veikta DDD. No 1939. gada 23. augusta, kad Molotovs un Ribentrops uzlika savus parakstus uz Krievijas un Vācijas sadraudzības līguma, Hitlera ar brūno fašismu vairs nebija asiņainais elles izdzimums un kļuva par draugu un tuvāko sabiedroto sarkanajam fašismam. Divi kriminālisti sarunāja nolaupīt Eiropu. Staļina noziedznieka manieres atspoguļojās visā viņa darbībā un uzvedībā, un tās izpaudās arī Latvijas “atbrīvotājos”.

Atcerēsimies, ka Hitlera apsveica Staļinu 60 gadu jubilejā un novēlēja labu veselību. Staļins nepalika parādā un atbildēja fire-

“Kad 1939. gadā ierados Maskavā pie maršala Staļina, viņš neapsprieda ar mani vācu-poļu konflikta mierīga noregulējuma jautājumu..., bet lika saprast – ja nedabūs pusi Polijas un Baltijas valstis..., tūdaļ varu lidot atpakaļ. Acīmredzot 1939. gadā kara izraisīšana un suverēno Baltijas valstu okupācija netika uzskatīta par noziegumu pret pasauli...” Kā zinām, Ribentropu pakāra, bet Molotovu slavinaja...

Noziedzīgā līguma par Baltijas valstu okupāciju slēdzēju vienas puses pārstāvjus pakāra kā noziedzniekus pret cilvēci, bet otrās puses dalībnieki un līdzdalībnieki vēl joprojām atrodas Baltijā un pieprasa sevišķas tiesības. Absurdi pat iedomāties, ka uz melu pamata un noziegumiem var veidot “vienotu Latvijas tautu” un nozieguma līdzdalībniekus “integrēt” latviešu sabiedrībā, tomēr šādas nekārtības notiek mūsdienu Latvijā.

Turpinājums 6. lpp.

PIE KĀ NOVED MALDĪGA STRATĒGIJA?

Gunārs Terinks

ASV stratēģiskā kļūda pēc kara bija atstāt Kēnigsbergu padomju okupācijā. Un kur bija Amerikas “draugi”, kad viņi 50 gadus par Latviju nelikās ne zinis?! Viņi mūs it nemaz neatbalstīja arī Latvijas valsts neatkarības atjaunošanā, bet mūsu neatkarību atzina tikai pēc ilgas vilcināšanās.

Zinām taču, ka ASV “draudzības” tikai ar tām valstīm, no kurām visvairāk baidās – ar nu jau atomieročiem bruņoto Krieviju un ar Ķīnu. Pret visiem pārējiem “draugiem” un arī nedraugiem ASV izturas ar brutālu augstprātību. Ja ASV nebaidītos no Krievijas, tad tās varētu Latvijai palīdzēt atbrīvoties no padomju okupantiem – atvaļinātajiem virsniekiem, okupantu pēcnācējiem un kolonistiem – būtu atrisināts arī “neatrisināmais” nepilsoņu jautājums. Tāpat ASV varētu palūgt Krieviju atstāt okupēto un līdz pat kapu apbedījumiem pārkrievoto Kēnigsbergas (Kaļiņingradas?!) apgabalu.

“Ja ASV nebaidītos no Krievijas, tad tās varētu Latvijai palīdzēt atbrīvoties no padomju okupantiem – atvaļinātajiem virsniekiem, okupantu pēcnācējiem un kolonistiem – būtu atrisināts arī “neatrisināmais” nepilsoņu jautājums.”

Vācija karoja pret PSRS, bet ne pret Latviju, kas tolaik pastāvēja tikai teorētiski (tiesiski?), bet ne praktiski vai objektīvi. Tādēļ Vācija nevarēja okupēt Latvijas valsti, jo kara darbība notika faktiskajā PSRS teritorijā. To netieši apliecināja arī vispārējā padomju nostāja: “Нет такой Латвии – есть Советский Союз” (“Nav tādas Latvijas – ir Padomju Savienība”)! Arī Molotova-Ribentropa pakts tika slēgts starp Vāciju un PSRS. Tādēļ pēc Sarkanarmijas uzvaras pār Vērmah-tu notika Latvijas otrreizējā okupācija, ko nesaprot (negrib saprast!) ne Eiropa, ne Amerika. Arī pašai Krievijai (PSRS mantinieci) ir izdevīgi to neatzīt. Tāpēc arī Rīgas Uzvaras laukums un tā nosaukums līdz pat šim brīdim ar tā saucamo Uzvaras “monstru” ir padomju okupācijā, jo šis laukums bija iecerēts kā simbols Latvijas Armijas uzvarai pār Bermontu 1919. gada 11. novembrī.

Piesavinoties Uzvaras laukumu ar visu tā nosaukumu un uzcēlot tur savu Uzvaras “monstru”, padomju stratēģi ir būtiski kļūdījušies, tāpēc ka Rīgai ar uzvaru pār fašismu nav nekāda tieša sakara, jo pēc

Vācijas kapitulācijas latviešu leģiona partizāni Kurzemē vēl ilgu laiku pretojās padomju okupācijai.

Šis Uzvaras “monstrs” ir jāpārvieto uz Berlīni vai uz Maskavu – par to bez problēmām varētu vienoties Merkele ar Putinu, turpinot draudzīgās attiecības, kuras savulaik uzsāka Ribentrops ar Molotovu.

Savukārt ASV ar savu “cilvēktiesību aizsardzības programmu” jau ir izblamējusies Vjetnamā, Persijas līcī, Lībijā un Afganistānā. Kas tur jāmeklē Latvijas karavīram – vai tad mums jau nepietiek ienaidnieku Krievijas impērijā, kuri gatavi no Latvijas karavīram – vai tad mums jau nepietiek ienaidnieku Krievijas impērijā, kuri gatavi no Latvijas “nokost” ne tikai Abreni vien?!

Svešas armijas klātbūtnei neviens savā zemē nevēlas. Kādēļ jāpārmāc kāda tauta, lai tā dzīvotu pēc citu tautu pieredzes, tradīcijām un likumiem? Mēs, latvieši, jau esam “pārmācīti”, tādēļ arī esam tur, kur esam – uz iznīcības robežas, tāpat kā hanti-mansi, tuvieši, sāmi, karēļi, nen-ci, jakuti, čukči, evenki, korjaki un daudzas citas

tautas un tautības, nemaz nepieņemot jau pavisam izzudušās.

Tā kā ASV no Krievijas baidās, tās grib “pārspēt” ar savu bruņojumu nafta ieguves reģionos. Bet savu glēvulību ASV demonstrēja jau 1945. gadā, uzbrūkot neaizsargātam upurim, tā sakot, no aizmugures – noņemot atombumbas uz Japānas pilsētām, kas nebūt nebija militāri objekti. Ja tajā laikā atombumba būtu PSRS rīcībā, tad pašiem amerikāņiem būtu “vāks”. Pat mēs, latvieši, būdami padomju okupācijā, taču dziedājam: “Tur, kur bija Amerika, paliks tikai vieta plika...”

Latvijas valdības (stratēģiskā?) kļūda 1994. gadā bija tā, ka atstāja Latvijā atvaļinātos padomju militāristus un pārejos padomju okupācijas darboņus un kolonistus. Tagad nu eksperimentējam ar konsolidācijām, integrācijām, politnācijām un saliedēšanos, kas atsauc atmiņā H. Liepiņa dziesmiņu par ķīļķeņiem un klīpām.

Arzemēs dzīvojošos latviešus aicinām uzturēt un saglabāt latviskumu, bet Latvijā dzīvojošos aicinām kļūt par “latvijiešiem”...

Turpinājums 6. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS “NOASA ŠKIRSTS”

Turpinājums no 2. lpp.

Tas tikai parāda, cik nemanāmi lienoša var būt mūsu ienaidnieku propaganda, kuras dēļ esam piesavinājušies pavisam aplamu nostāju: lai tikai pamēģina kāds (jebkurā limenī) sabiedrībā iemīnēties par politiku, tūlīt kāda balss protestēs! Varu to apgalvot no saviem piedzīvojumiem. Ne velti psihologiem pastāvošajā režīmā tiek ierādīta nozīmīga vieta, jo politiski domājošs sabiedrības loceklis tiem neder – var tikai uzdot neērtus jautājumus. Tas viss nāk no pagājušajiem okupācijas gadiem, kad tiesības runāt bija Komunistiskās partijas sekretāriem, bet pārējie drikstēja tikai aplaudēt. Starp citu, bolševiki ļoti labi apzinājās politiskās propagandas milzīgo nozīmi un lida iekšā pat tamborētāju pulciņos.

Mīļie tautieši, nebūsim mulķi un nebērsim pārles cūkām, bet pratīsim pašī tās izmantot! Centīsimies panākt, ka atklāti un drosmīgi runāt par poli-

un no valsts atbalstītās mazpulku, skautu, gaidu un pat Sarkanā Krusta organizācijas, kurās bērni darbojās ar apskaužamu entuziasmu.

Arī tagad pastāv mazpulki, skauti un Sarkanā Krusta organizācija, bet viņu darbs netiek virzīts uz noteiktu mērķi – kalpot valstij un latviešu tautas interesēm. Pat bitēm pietiek prāta, lai saprastu, ka viena kāri nepiepildīs. Mums ir tiesības prasīt no varas pārstāvjiem, lai viņiem būtu vismaz tik daudz prāta kā čaklajai bitītei, kuras saprot arī, ka traniem stropā vietas nav.

Pašreiz komunistiskajiem bolševikiem ir izdevies latviešu tautu sašķelt līdz nejdzībai. Tomsons savos raidījumos Latvijas Radio lielās, ka 25 procenti latviešu esot “integrējušies”, t.i., precējušies ar okupantiem. Tā ir nāvējoša injekcija mūsu tautai. Vēl okupācijas gados nebija tik traģisks stāvoklis.

Pastāvošais režīms grib mūs pārliecināt ar īpat-

“Vislielākā problēma ir pieklūt nebūšanu saknei – bērnu audzināšanai.”

tiku sabiedrībā kļūst par smalko toni! Tur tad arī varētu sākties pirmā cīņa par to, kam taisnība, un pamazām izveidotos sabiedriskā doma, kas spētu baru pārvērst par apzinīgu tautu. Tad arī kļūtu redzami spējīgi vadoņi no visplašākajām aprindām un inteligēnce, kas spējīga domāt par nopietnām lietām. Pašreizējā politiskā sistēma varas elitei dod iespēju izvēlēties tikai sev vajadzīgos darboņus – kaut vai no Zoologiskā dārza, un mums atliek vien pabrīnīties, no kurienes tādi uzradušies... Karosim, lai arī mums kaut kas tiek no šīs demokrātijas!

Vislielākā problēma ir pieklūt nebūšanu saknei – bērnu audzināšanai. Pareizu bērnu audzināšanu būs iespējams panākt tikai ar normālu ģimenisko attiecību atjaunošanu. Bez tā būs grūti sagaidīt jūtamu rezultātus nākotnē. Nekur dabā nav iedomājama normāla bērnu attīstība bez vecāku rūpēm un gādības. Vispārējās sabiedrības sašķeltības pamatā ir arī atsevišķu ģimeņu sašķeltība un nesaskaņas. Šīs nesaskaņas vistiešākā veidā iespaido bērnus, kam parasti ir ļoti negatīvas sekas.

Bet, vai bērni bērnudārzos un skolās tiek audzināti Latvijas valsts un latviešu tautas nacionālajām interesēm atbilstoši cilvēki? Pirmskara Latvijā viss bija pakļauts vienotai latviešu tautas attīstības programmai. Skolotāji bija paraugi gan kā personības, gan kā savas valsts patrioti un veidoja priekšnosacījumus kopēju, ar valsti saistītu interešu veidošanai. Tam kalpoja arī plaši izplatītās

nēju loģiku, ka, ja atbrīvosimies no okupantiem, tad nebūšot cilvēku, kas te strādās(!). Vai ir iespējams kaut ko vēl idiotiskāku izdomāt? Pirmkārt, tas nozīmē, ka, viņuprāt, latvieši ir tieši tie, kas ne uz ko nav spējīgi, un tādēļ no latviešiem pēc iespējas ātrāk jāatbrīvojas – lai brauc prom, ja neprot krieviski valodu, galu galā ir jāsaprot, ka viņi atrodas ne tajā Latvijā, kas bija pirms kara. Otrkārt, tas liecina, ka režīma pārstāvji vēl arvien atrodas bolševiku propagandas miglā, un viņiem nav ne jausmas, kāda bija pirmskara Latvija un uz ko latviešu tauta bija spējīga. Tas bija tad, kad latvieši saimniekoja savā zemē un bija brīvi no okupācijas jūga.

Cik gan apbrīnojami režīma vadoņu domas sakrīt ar Mamikina, Ušakova un Lindermana uzskatiem! Un mēs vēl brīnāmies, ka Briselē kā Latvijas pārstāvji sēž arī vislielākie Latvijas valsts ienaidnieki... Vienreiz vajadzētu saprast, ka mēs turpat vien esam, kur bijām 50 okupācijas gadus, un vienā otrā ziņā pat daudz neapskaužamākā situācijā. Bolševiki tikai bezkaunīgi nolaupīja mūsu valsti, karogu un himnu. Un tajā arī ir visa atslēga, kādēļ režīmam ir nepieciešami šie okupanti – piektā kolonna un čekisti. Arī ASV un Rietumu liberālo demokrātiju pilnīgi apmierina pašreizējā situācija Latvijā.

Visreālāk ir cerēt uz neveselīgās liberālās demokrātijas globālu katastrofu, un tam tad arī jāgatafavo šis “Noasa šķirsts” ar mūsdienu atbilstošu dizainu.

DDD – TIE IR VALSTS ATJAUNOŠANAS PAMATI!

Turpinājums no 1. lpp.

Jānis Bordāns: Otrā daļa, kas palika, tika nobīdīta malā – neattīstīja savas spējas. Piemēram, talantīgs jauniešs, kurš var rakstīt grāmatas, piedalīties politikā vai arī būt talantīgs inženieris, bet viņam nedod šādu iespēju un nobīda malā, un viņš dara sētnieka darbus – no talantīga, spējīga 20 gadīga cilvēka jau 40 gados viņš kļūst par šo iespēju zaudējušu. Viņš var izpausties tikai kaut kādā pašdarbībā, bet kā inženieris vairs nevar radīt ātrvilcienus, jo nav jau 10 gadus praktizējies. Viņš nevar arī kļūt par spidošu politiķi, ja 20 gadus nav darbojies šajā jomā, ar dažiem izņēmumiem, protams. Bet valsti fundamentāli nevar uzbūvēt uz atsevišķiem izņēmumiem.

Piemēram, Čehijā un Igaunijā pamatus jaunajam vai atjaunotajam demokrātijām lika citādi. Lenarts Meri un Vāclavs Havels bija personības, kas jau pretošanās kustības laikā okupācijas režīmā runāja paši par sevi. Latvijā diemžēl šādi cilvēki nenāca pie varas, viens otrs jau laikus fiziski tika “novākt”, kā Gunārs Astras u.c. Iespējams, varas pārnēmēji jau paredzēja, ka viņi varētu kļūt par nepakļāvīgiem līderiem.

DDD: Jūs sacījāt, ka priekšplānā tika izvirzīta valsts ekonomiskā attīstība, bet pat tas nav noticis. Partikuļi dzīvo tikai atsevišķi grupējumi uz latviešu tautas rēķina. Manuprāt, ir notikusi ļoti apzināta okupācijas seku nenovēršana, okupantu atstāšana mūsu valsts teritorijā, jo šādai rīcībai kādam ir bijusi ļoti liela ekonomiska ieinteresētība. Ne jau velti saka: tam, kuram pieder ekonomika, pieder arī politika.

J.B.: Es minēju faktus, kuri ir acīmredzami, un no tiem var izdarīt dažādus secinājumus, arī tādus. Protams, ir vēl viena lieta. Te es gribētu aicināt pašus latviešus sākt pašiem palūgt uz sevi. Nevienš jau nekad nav teicis, ka dzīvot visu iedots tāpēc vien, ka tu esi labs, taisnīgs, patiess. Visiem ir ekonomiskās intereses. Igauniešiem ir ekonomiskās intereses Latvijā, lietuviešiem ir ekonomiskās intereses Latvijā, un mums gluži vienkārši ir jādomā arī par savām ekonomiskajām interesēm.

DDD: Tieši tā.
J.B.: Un, kamēr tu neesi izaudzis, lai sevi aizstāvētu, tad ir tā, kā ir. Šis ir tāds pusaudžu stāvoklis...

VALSTS TIEK ATDOTA PAR BALTU VELTI

DDD: Atgriezīsimies pie okupācijas sekām. At-

saucoties uz Deklarāciju par okupāciju, 2005. gadā Saeima pieņēma jaunu deklarāciju – “Par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas

“...kā pasacīnā par trim
sivēntiņiem
Nif-nifs un Naf-nafs:
pamati gan tādi šķībi, bet
tos jau zem zemes neviens
neredzēs, galvenais sienas
smuki piekrāsot...”

režīma nosodišanu”, kas tāpat ir pielīdzināma Satversmei. Šajā dokumentā ir ļoti skaidri noteikts, ka Saeima uzdod Ministru kabinetam ne tikai triju mēnešu laikā izveidot speciālu komisiju, lai apzinātu zaudējumus un upurus, ko mums nesusi okupācija, bet arī noslēgt starp Latvijas Republiku un Krievijas Federāciju speciālu nolīgumu, kas nosaka savstarpējās saistības materiālo izdevumu segšanai, kā arī palīdzības sniegšanā pārcelotājiem un viņu ģimenēm, kas pārceļas uz savu vēsturisko dzimteni. Vai šāds līgums ir noslēgts?

Jānis Bordāns: Manuprāt, nav noslēgts.

DDD: Tātad atkal netiek pildīts valsts pamatlīgums?

J.B.: Lai noslēgtu līgumu, droši vien ir vajadzīgas abas puses. Nevaru pateikt, vai nav bijušas sarunas par to, nevaru arī komentēt, cik intensīvs darbs tas ir bijis. Bet piekritu, ka ir vairāki likumi, šis nav vienīgais, kuri nav pildīti.

DDD: Kā jūs, tieslietu ministrs, novērsīsīt šo prettiesisko, būtībā noziedzīgo, bezdarbību?

J.B.: Esam jau pārrunājuši darba grupās un valdības sanāksmēs Tieslietu ministrijā, ka šobrīd ir tā: kad atklājam kādu problēmu, mēs domājam, kā mainīt vai kā uzrakstīt jaunu likumu. Taču šo 20 gadu laikā ir pieņemti daudzi un pamatīgi likumi un deklarācijas, kurus gluži vienkārši ir nepieciešams konsekvēnti pildīt. Tas pats attiecas arī krimināltiesību nozarē, kā arī uz komercietībām un citām jomām. Problēma ir tā, ka neizdara, glēvulību un politisko neizlēmību aizsedz aiz it kā likumu trūkuma. Bet likumu mums netrūkst.

DDD: Tie tikai jāliek lietā, jākonkretizē.

J.B.: Tieši tā. Un jābūt gribai tos pildīt – nepieciešams sākt aizstāvēt latviešu valsts intereses, tātad uztvert valsti nopietni.

DDD: Jūs redzat un apzināties, ka šobrīd tā nav?

J.B.: Bieži vien sabiedrībā un atsevišķos politiķos es pamanu šo trūkumu. Ja Eiropa kaut ko saka, tad tas ir nopietni; ja ir kaut kāda starptautiska konvencija, tad tas ir nopietni; bet savu valsti cilvēki neuztver nopietni.

Es kā tieslietu ministrs esmu pilnvarots rūpēties arī par drošības situāciju Latvijā. Atceros, lasīju, ka Latvijas policijai ir problēmas ar vietu, kur fiziski trenēties, lai apgūtu kādas iemaņas. Policijas vadība saka: ko tad nu darīsim, atbrauks kolēģi no kādas Eiropas valsts un uzzinās, ka mums nav nevienas normālas sporta zāles, kur policistiem šaut un trenēties... Vai tad mums to vajag parādīšanas dēļ vai arī tādēļ, lai tas policists prastu bērnus uz ielas aizsargāt?! Šodien apsardzes firmas var nekaunīgāk izriekties par policistiem, bet policisti gluži vienkārši noskatās, kā, piemēram, izliek ģimeni uz ielas pat bez tiesas, bez attiecīgiem lēmumiem – tātad strīda situācijā var atnākt apsardzes firma, bet policija stāvēs blakus un pierakstīs: redz, kā viņi rīkojas... Tā, lūk, izpaužas nenopietna savas valsts uztveršana. Un tas pats stāsts ir arī par robežligumu...

DDD: Par Abrenes atdošanu?

J.B.: Jā. Interesanti, kam tas līgums bija vairāk vajadzīgs? Tobrīd nebiju aktīvā politikā, darbojos kā komercietisību advokāts, un tā bija mana ikdiena – risināt sarunas starp dažādām pusēm, meklēt un slēgt līgumus saviem klientiem izdevīgā veidā. Ja kāds jautājums ir svarīgs mūsu partneriem, viņš par katru cenu grib to panākt, tad mēs meklējam kompensāciju šai lietai, skatāmies, cik tas maksā, vai tas mums ir izdevīgi...

Cik es saprotu, robežligums bija nepieciešams Krievijai, lai varētu turpināt sarunas par bezvīzu

režīmu un attiecībām ar Eiropas Savienību. Mums šoreiz – vienā no nedaudzām reizēm – rokās bija spēcīga trumpja kārts, ko vajadzēja izmantot. Mēs taču zaudējam daudz no savas suverenitātes, dalošies ar Eiropas Savienību, bet reizē arī iegūstot šo spēku, – un tad to pavisam vienkārši neizmantojam, tieši tajā brīdī, kad tas bija jāizmanto... Par baltu velti atdevām šo kārti!

GRUZDOŠĀS PROBLĒMAS

DDD: Atceros, ka uz Abrenes atdošanu aicināja toreizējā prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, arī ministru prezidenti bija aktīvi atdevēji. Kāds ir jūsu komentārs par valsts amatpersonām, kuras organizēja un realizēja šo Latvijas Republikas daļas atdalīšanu un šādējādu valsts teritorijas vienotības gausšanu? Latvijas Nacionālā fronte toreiz uzrakstīja iesniegumu prokuratūrai – tas “iekrita kā akā”, lai gan notika valstiska mēroga noziegums, kurā piedalījās augstākās valsts amatpersonas.

Jānis Bordāns: Tā kā nacionālie jautājumi pie mums ir otršķirīgi, tad tas tā arī izpaudās. Es domāju, ka ir vērts paskatīties, ko tālāk šīs amatpersonas dara, ar ko nodarbojas, lai būtu iespējas novērtēt un izdarīt attiecīgus secinājumus...

DDD: Nu, labi. Bet tagad jau vairākus mēnešus valdībā darbojas tā saucamā tiesiskuma koalīcija. Vai tiesiskums ir iespējams bez okupācijas seku novēršanas, proti, bez deokupācijas un dekolonizācijas?

J.B.: Jāpiekrit, ka nevar pastāvēt nekāds sabiedriskais miers, taisnība un tiesiskums, ja nav atrasts patiesais iemesls problēmām, strīdiem vai arī valstiskai mazspējai.

Turpinājums 8. lpp.

NEPIECIEŠAMA TAUTAS NACIONĀLĀ KOOPERĀCIJA

Saruna ar zemnieku, kooperatīva “Triķāta KS” pārstāvi Normundu Sakalovski

Turpinājums no iepriekšējā numura

SADARBOSIMIES UN PADZĪSIM OKUPANTUS

DDD: Domāju, ka kooperācija spētu uzlabot valsts kopējo attīstību, taču kooperācija iespējama tikai tad, ja cilvēki saprot tās priekšrocības. Ja viņi nav spējīgi savstarpēji kooperēties, bet domā, ka svarīgāks ir pašlabums, neredzēdami, ka ar vispārējo labumu viņi gūst arī personīgo labumu, tad nekas nevar sanākt. Atkal nonākam pie tā, ko jau iepriekš secinājām: lai kooperētos, jābūt noteiktam apziņas attīstības līmenim.

“Gadsimtu gaitā ir pierādījies, ka tām tautām, kas iebrukušas Latvijā, mēs uzticēties nevaram. Tās diemžēl nav strādājušas mūsu labā.”

Normunds Sakalovskis: Mūsu vērtīgākā sabiedrības daļa, kas būtu spējīga visu šo struktūru radīt, kara un pēckara gados tika iznīcināta, – kas tad vairs ir palicis? Iebraukušie krievvalodīgie jau to nesaprot – ar viņiem manipulē visādi lindermani, ždanokas un citi parazīti.

DDD: Tātad latviešu nespēja savstarpēji kooperēties ir arī okupācijas sekas? Sadarboties neprot ne tikai zemnieki, bet visa latviešu tauta – latvieši nespēj apvienoties, lai padzītu okupantus.

N.S.: Es ticu, ka reiz pienāks tā diena un izveidosies tāda situācija, ka latviešiem atkal būs iespēja visu šo krievvalodīgo varu patriekt no šejienes: lai dodas, kur vien grib, manis pēc, kaut vai uz Vāciju, Krieviju, Turciju, Taizemi vai Ameriku – kaut uz visām debespusēm, lai tikai prom no šejienes! Bet pagaidām apstākļi vēl nav izveidojušies, taču tiem, kas patiesi saprot situāciju, savstarpēji jāsadarbojas un jāuztur šī ideja dzīva. Latviešiem citam cits ir jāatbalsta, jāpalīdz saprast.

DDD: Vai ar darbu laukos ir iespējams nopelnīt, kļūt turīgam? Ja tā ir, tad kādēļ latvieši, jūsu prāt, brauc prom no Latvijas lasīt īru zemniekam sēnes, nevis strādā tēpat?

N.S.: Iespējas ir, bet problēma tā, ka okupācijas gados, sākot jau ar 1940. gadu, kad šeit iebruka sarkanie okupanti, tika iznīcināti tie cilvēki, kuri mācēja un varēja parādīt arī pārējiem, kā strādāt. Šodien cilvēki neprot un, iespējams, arī negrib strādāt laukos, jo, piemēram,

lopkopībā brīvdienu nav. Cilvēki, kuri tagad brauc prom, manuprāt, neizprot, ka viņi ar savu darbu ceļ citas valsts labklājību.

Manuprāt, mums Izglītības ministrijā būtu jānomaina visi ierēdņi – vienkārši jāatlaiz no darba, jo kāda jēga no viņu darba, ja skolu pabeigušie uzreiz aizbrauc prom?! Diemžēl skolās nenotiek nacionāli patriotiskā audzināšana, jauniešos dzen iekšā tikai kaut kādu kosmopolitismu. Lai veidotos savs viedoklis, ir jāizlasa daudz grāmatu un sevi jāizglīto. Protams, ir atsevišķi izņēmumi, kuri spēj pastāvīgi domāt, taču vairums to nemāk. Tas ir jāveic izglītības sistēmai, bet tas netiek darīts. Vēl pirms Latvijas valsts izveidošanas

cilvēki, kas ir valsts vadītāji, neprot saimniekot.

ZEMNIEKIEM IR JĀKĻŪST GUDRIEM

DDD: Vai arvien jauni zemnieki vēlas pievienoties jūsu kooperatīvam?

Normunds Sakalovskis: Jā, nenoliedzami. Viss attīstās. Protams, notiek arī pretdarbības, ļoti labi to redzam un saprotam – tie, kuri esam spējīgi saprast. Daudzas zemnieku struktūras ir butaforija, kas nav īstas.

DDD: Kā to saprast?

N.S.: Piemēram, juridiski pastāv kooperatīvs, atzīts kooperatīvs, bet faktiski tas nav kooperatīvs. Tur ir viens vai trīs īpašnieki, kas pat nav zemnieki, kuriem pieder savas piena mašīnas. Viņi brauc un savāc no zemniekiem pienu. Sasauca vēl it kā no zemniekiem valdi, ievēl pat valdes priekšsēdētāju, un skaitās, ka tur viss notiek, bet viņi neko nelemj. Lēmumus pieņem pavisam cits – tas, kurš ir izveidojis šo tā saucamo kooperatīvu; paši zemnieki šo kooperatīvu nav veidojuši.

DDD: Tas ir tāds zemnieku aprāpšanas variants?

N.S.: Bet, kāpēc tad tie zemnieki tādā “kooperatīvā” ir iesaistījušies?! Acīmredzot viņi neizprot situāciju, negrib vai nespēj sadarboties, vai arī viņi ražo nekvalitatīvu pienu. Nevienā kooperatīvā, kas darbojas pa īstam, kur paši zemnieki vairāk vai mazāk visu kontrolē – maina valdi, pārvēl revīzijas komisiju noteiktajos termiņos –, nemaksā par nekvalitatīvu pienu. Mūsu kooperatīvā tiek ražots kvalitatīvs piens. Un, protams, ir arī problēmas, notiek cīņa kā jau visās ražošanās, tas nav tik vienkārši. Arī es tam esmu gājis cauri, bet tas ir tikai normāli. Tai sabiedrības daļai, kas pērk mūsu sierus, varu apliecināt, ka mūsu siers ir pagatavots no vislabākā piena, kas atbilst visām prasībām – slikts piens gluži vienkārši netiek pārstrādāts.

Un, lūk, tiem zemniekiem, kuriem ir par maz piena vai kuri nespēj saražot kvalitatīvu pienu, nākas aiziet. Mūsu kooperatīvs netaisās savus piena standartus pazemināt. Tikai ar godprātīgu darbu mēs varam kaut ko sasniegt. Un tikai tāpēc pērk mūsu pienu, ka tam ir visi nepieciešamie kvalitātes rādītāji.

DDD: Tagad bieži vien sabiedrību orientē, ka pastāvēs tikai lielās saimniecības, un ģimenes saimniecības ar divām vai četrām govīm nav jēgas, tāpēc viss ir jāpārdod – jāatdod lie-

lam saimniekam. Jūs tam piekrītat?

N.S.: Daļēji piekrītu, tomēr varu pateikt, ka negribu, lai tā notiktu. Tas nebūtu pareizi, bet diemžēl pašreizējā ekonomiskā formācijā spēles noteikumi ir nežēlīgi. Domāju, ka ar divdesmit govīm būs saimniecības, bet ar divām visticamāk nebūs, jo, pirmkārt, neatmaksājas pienam braukt pakal.

DDD: Tomēr, ja tas būtu nacionālās valsts pastāvēšanas pamats, tad taču atļautas iespēja zemniekam arī ar divām govīm...

N.S.: Cilvēks, kurš var turēt divas, parasti var turēt arī divdesmit govīs, jo divas govīs dzīvo platībā, kur var atrasties arī divdesmit. Taču tāda saimniecība ir jāattīsta, kam savukārt nepieciešama nauda. Viss atkal atgriežas pie jautājuma par piena cenām, par iespējām to realizēt. Par laimi, līdz šim pienu ir kur likt. Es gan labāk izvēlos eksportēt uz Eiropu nekā uz Krieviju, jo sadarbība ar mūsu Austrumu kaimiņu nav prognozējama. **No viņiem var sagaidīt it visu – izdomās nesamaksāt, un kooperatīvs bankrotēs.**

NACIONĀLISMS – TAUTAS PAMATS

DDD: Bet, kad meklēja argumentus, kādēļ Krievijai jāatdod Abrene, viens no tādējiem bija, ka Latvijai vieglāk būs pārdot biežpiena sierus, attīstīt tirdzniecību ar Krieviju. Tātad Abrenes atdošana nav uzlabojusi situāciju?

Normunds Sakalovskis: Protams, ka nav! Abrene nebija jāatdod. Nav jau nekādas nozīmes (vēsture to pierāda), vai Krievijas dome ir ratificējusi līgumu, ka nu robeža ir novilkta pa šo grāvi, upi vai cauri krūmiem. Ja naktī pamodīsies kāds diktators vai demokrāts (vai kā viņus tur, Krievijā, sauc...) un iedomāsies, ka viņiem vajag šo teritoriju, tad viņi te ienāks – neatkarīgi no tā, vai bučosim viņiem zābakus vai nebučosim; vai atdosim viņiem gan Abreni, gan Kurzemi, gan Latgali, gan pusi Latvijas. Principā ar viņiem ir jārunā tieša valoda. Neticu, ka tur palīdzēs kaut kāda diplomātija...

DDD: Pielīšana nelielā dzēs?

N.S.: Nelīdzēs! Tā būtu glābība, savas tautas interešu un to latviešu, kuri 1918. gadā radīja Latvijas valsti, nodevība. Tie, kuri atdeva Abreni, ir nodevēji, un nav svarīgi, cik valodās viņi runā un cik gudri izliekas, vai ir beiguši Oksfordu vai Latvijas Universitāti.

DDD: Kad zemnieki beidzot sapratīs, ka jāsežas traktoros un jābrauc uz

Rīgu? Kad tas būs?

N.S.: Pirmkārt, lai to varētu darīt, ir jābūt pamatam. Lai varētu sev prasīt no savas valsts kaut ko, ir jābūt arī ekonomiskam pamatam.

DDD: Okupantu izņemšanai nekādu ekonomisku pamatu nevajag...

N.S.: Jā, bet tur ar zemniekiem vien nepietiks – ticiet man. Uz Rīgu jau nav tik vienkārši atbraukt – viņiem diendienā savā saimniecībā jāstrādā. Viņiem jābrauc ar labākajiem traktoriem, jo nevar paņemt krievu soroku, kas dūmo un kūp. Pirmkārt, tas jau pa ceļam apstāsies. Zemnieki nevar atstāt savas saimniecības, jo daudziem jāatdod bankās kredīti, lopi jāuztur, tātad jāstrādā, lai funkcionētu saimniecība. Taču man jūms jāpiekrīt, ka zemnieki ir liels spēks.

DDD: Ja zemniekiem vēl nav tik spēcīgi ekonomiskie apstākļi, lai brauktu uz Rīgu protestēt, jūs neredzat, ka zemnieki varētu aizstāvēt arī nacionālos pamatus?

N.S.: Zemnieki vienmēr, visos laikos, no visām varām ir cietuši visvairāk. Pēckara laikā zemniecība taču tika briesmīgi iznīcināta. Pilsētas intelektuāli lielākā daļa jau bija aizbēgusi... Ceru, ka zemniekos vēl nav pilnībā zudis nacionālisms.

DDD: Kāds būtu jūsu vēlējums vai iedrošinājums mūsu lasītājiem?

N.S.: Domāju, ka “DDD” lasītājs nemaz īpaši nav jāiedrošina, viņš pietiekami labi saprot, kas notiek, kā

notiek, no kurienes kaut kas rodas un kur pazūd. Varu vienīgi novēlēt, lai lasītāju loks paplašinātos: lai lasa, lai domā, lai skatās, kas notiek apkār, lai akli neuzticās jebkurai, bet vairāk lai uzticas saviem tautas brāļiem, nevis svešām tautām, kas pie mums ir!

Gadsimtu gaitā ir pierādījies, ka tām tautām, kas iebrukušas Latvijā, mēs uzticēties nevaram. Tās diemžēl nav strādājušas mūsu labā. Lai viņi pierāda, ka viņiem Latvijas valsts ir vajadzīga; līdz šim viņi to nav pierādījuši.

DDD: Viņiem jau vajag gan mūsu valsti...

N.S.: Jā, lai veģetētu, manipulētu un dzīvotu uz mūsu ādas.

Jāsaprot, ka nekas uz pasaules nav mūžīgs – putekļu lēveros sabrūk sistēmas, valstis, impērijas, ekonomiskās struktūras, nekas nepaliek pāri. Un sākas viss no jauna. **Mums tikai jāprot turēties, izglītot sevi kā tautai, liekot pamatā nacionālismu, jo jebkurš cilvēks ir radies no kādas nacionālas vienības, nav svarīgi, vai tā ir piecu cilvēku cilts Amazonas džungļos vai miljonu nācija. Mēs visi esam līdzvērtīgi, tikai jātrod savi vadoņi. Un nevienam nav tiesību noteikt, kādu mums veidot ekonomisko vai politisko struktūru savā zemē. Tas mums jāizlemj pašiem. Jūsu avīzē šajā procesā veiksmīgi piedalās.**

Intervēja Liene Apine

VĒSTULE

SAŠUTUMS PAR KULTŪRAS MINISTRI

Cien. laikraksta “DDD” redakcija!

Arī es izlasīju kultūras ministres Zānetas Jaunzemes-Grendes atbildi Leonam Laitānam, tāpēc atbalstu “DDD” Nr.15(269) publicēto L. Snoriņas sašutuma pilno vēstuli Raivim Dzintaram.

Par šo partiju es balsoju vairākas reizes, jo domāju, ka “Visu Latvijai!” aizstāvēs latviešu intereses. Taču tagad jūtos pieviltas, ja jau šīs partijas vadītāji tādu kā Ž.Jaunzeme-Grende ir varējuši ieteikt ministres amatam.

Nesaprotu, kā kultūras ministre domā mani integrēt šajā okupantu vidē – vai man būtu jāskatās uzreiz un rupji lamāties, lai atbildstu viņu zemajai kultūrai? Varbūt Jaunzeme-Grendes k-dze izdos rokasgrāmatu latviešiem, kurā sniegs norādes, kas mums ir jādara, lai saplūstu ar šo okupantu baru?...

Ar cieņu,

L.Zikmane, Juglā

NOZIEDZĪGA BEZDARBĪBA

Vienā no Latvijas valsts pamatlikumiem – 2005. gada 12.maijā Saeimas pieņemtajā **deklarācijā “Par Latvijā īstenotā PSRS totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu”** – ir noteikts, ka Latvijas Republikas Saeima uzdod Ministru kabinetam triju mēnešu laikā (tātad līdz 2005.gada 12.augustam) izveidot speciālistu komisiju, kas noteiktu PSRS okupācijas režīma upuru skaitu, apkopotu visu informāciju par represijām, masveida deportācijām un aprēķinātu zaudējumus, ko šis režīms nodarījis Latvijas valstij un tās iedzīvotājiem, kā arī, protams, pieprasīt no Krievijas Federācijas nodarīto zaudējumu atlīdzināšanu. Pagājuši jau septiņi gadi, taču rezultāta nav – Latvijas valdība un vadošie politiķi nepilda Saeimas pieņemtās deklarācijas, kuru juridiskais spēks ir pielīdzināms Satversmei, un no Krievijas nav panākuši kompensācijas samaksu. Gluži pretēji – ar bijušā prezidenta **Valda Zatlera** un pašreizējā Ministru prezidenta **Valda Dombrovska** gādību tika noslēgts pret latviešu tautas un valsts interesēm vērsts līgums ar Krieviju, saskaņā ar kuru okupantu pensionāriem Latvijas valsts tagad maksā arī par okupētājvalsts teritorijā nostrādātajiem gadiem, un tie ir ap 10 miljoniem latu gadā.

GAIDĀM OPERATĪVU LATVIJAS VALDĪBAS RĪCĪBU!

**Avīzes “DDD”
redakcijai**

Mēs, Latvijas visnabadzīgākā reģiona – Latgales – politiski represētie, esam pārguruši gaidīt, kad beidzot saņemsim no Krievijas kompensāciju par Latvijas okupāciju, genocīdu un zvērībām, kas izdarītas pret latviešu tautu, par 1941. un 1949. gados izvestajiem, bojāgājušajiem Latvijas pilsoņiem, par Latvijas valsts iznīcināšanu, par Sibīrijā pavadītajiem vergu darba gadiem, kad bez samaksas tika celti Krievijas pilsētas un ciemi, par mūsu Latgalei prettiesiski atņemto Abreni, par mūsu atņemtajām skaistajām

mājām Abrenes apriņķī, kādas neesam redzējuši visā tālajā katorgas ceļā no Abrenes līdz Kolimai.

Vācija par savām zvērībām ir vismaz atvainojusies un pat izmaksājusi kompensāciju. Cik ilgi vēl gulēs Krievija?

Kompensācija par Krievijas okupāciju, saskaņā ar presē sniegtajām ziņām, Latvijai pienākoties 45 miljardi latu.

Lūdzam Latvijas Valsts prezidentu **A.Bērziņu**, Latvijas Saeimas priekšsēdētāju **S.Aboltiņu**, Ministru prezidentu **V.Dombrovski** un attiecīgās ministrijas paātrināt kompensācijas aprēķināšanas pabeigšanu par Latvijas okupāciju un genocīdu pret latviešu tautu. Un, kamēr vēl nav precīza kompensācijas aprēķina, mūsaprāt, sākumā kā viens no kompensācijas avansa variantiem varētu būt:

bezmaksas gāzes un naftas piegāde Latvijai vismaz 20 gadu garumā.

Beidzot ar kaut ko ir jāsāk, un šāda daļēja kompensācija varētu būt labs sākums. Saskaņā ar “Latvijas gāzes” priekšnieka A.Dāvja sniegto informāciju presē, gāze Latvijai izmaksā 300 miljonus latu gadā; par naftas izmaksām mums nav informācijas. Mums ir žēl A.Dāvja, kurš katru gadu brauc uz Maskavu cīnīties pret pieaugošajām gāzes cenām (šogad jau par 8 procentiem vairāk), kuras Latvijai nez kam par godu ir visaugstākās Eiropā, neskatoties uz mūsu Inčukalna gāzes krātuvēm. Kauna nav Maskavai, un tai ir jāapjēdz, ka Krievija ir parādā Latvijai daudzus miljardus.

Lai pamudinātu Krieviju ātrākai kompensācijas maksāšanas sākšanai, mēs vērsīsimies pēc palīdzības arī Eiropas Cilvēktiesību tiesā Strasbūrā.

Tikko saņēmām “Latvijas Avīzi” (“Kalmiki iesniedz rēķinu Krievijai”, “LA”, 01.08.2012.), kur lasām, ka kompensāciju par Krievijas represijām pieprasa kalmiki, čečeni, Pievolgas vācieši un citas Ziemeļkaukāza tautas.

Gaidām ātru un operatīvu rīcību no Latvijas valdības puses.

**Latgales politiski
represētie**

**Kontaktpersona –
S.Graudumnieks
Rēzeknes novadā**

1939. GADS – “ATBRĪVOTĀJU” MELU CEĻA SĀKUMS

Turpinājums no 3. lpp.

Okupētājvalsts Krievijas vēsturnieki melo, ka, slēdzot līgumus ar Hitleru un risinot sarunas, Staļins esot gribējis attālināt karu un sniegt drošību PSRS. Tā ir liela aplamība. Šis jautājums vispār Staļinu neinteresēja. Sarunās skanēja tikai un vienīgi

ropas un Baltijas sabiedrībā bija kā nezāles, kurus izkēmoja dažādas psiholoģiskas kroplības un kriminālistu izdarības. Šodien mēs redzam tādas tipus katrā Rīgas ielā. Viņi jūtas vareni, bez cilvēciskās izpratnes, ka šeit atrodas, pateicoties Hitlera un

ieslodzīto nedzīvie ķermeņi. Turklāt pēc radiostacijas sagrābšanas viņi pārraidīja ēterā viltus radio runu: “Polijas pilsoņi! Pieņācis laiks Vācijas karam ar Poliju. Apvienojieties un nogaliniet visus vāciešus!” Tas bija lielisks iemesls, lai uzbruktu Polijai.

Krievi arī izmantoja sava drauga Ādolfa pieredzi. Tāpēc, pirms PSRS uzbrukuma Somijai, somi paši visbriesmīgākajā veidā “uzbruka” PSRS... 1939. gada 26. novembrī tika apšaudīta padomju karaspēka daļa Somijas pierobežā Mainilā. Krievu provokācija bija daudz rupjāk konstruēta nekā hitleriskā – bez kostīmu izrādes, bez piegādātiem liķiem. Viss notika pa istam! NKVD specgrupa apšaudīja savējos un reāli nošāva vairākus cilvēkus. Lūk, un radās iemesls uzbrukt “agresoram” – somu darbaļaudis gaida savus “atbrīvotājus”... Tomēr somi karoja un neieredzēja šos “atbrīvotājus”, kuri tautai nes tikai ciešanas un nāvi!

Arī 1940. gada naktī no 14. uz 15. jūniju PSRS uz Latvijas robežas centās izprovocēt incidentu, bet kaut kas *nogāja šķībi*, jo

“Vēl joprojām homo sovieticus psihe valda pār civilokupantu prātiņiem, un viņi to nodod enerģiski atražotajām nākamajām paaudzēm, radīdami histērisku un dzīvniecisku naidu pret “atbrīvoto” latviešu tautu.”

ekspansioniskas prasības: dodiet man to un vēl to tur! “Miermilīgais” Staļins sarunu gaitā dalīja pasauli, nevis rūpējās par savas valsts drošību. Tāpat šodien okupantu partija “SC” pieprasa: dodiet krievvalodīgiem to un to, un vēl šo!

SARKANAIS FAŠISMS NESPĒJ RIMTIES

Par labām kaimiņattiecībām Krievija melo vēl šodien, bet turpina “lieņošu okupāciju” – lien kā blaktis pa visām šķirbām. Par “draudzīgo” attiecību tematū varam dzirdēt tikai naidīgas runas pret Latvijas neatkarību, pret latviešu tautas interesēm – lasot krievvalodīgos laikrakstus un klausoties krievvalodīgās radiostacijas, jūs sapratīsiet, kāds dzīvniecisks naidis viņos ir pret Latvijas neatkarību, latviešu valodu un tautas interesēm. Iznīcināšanas kāres apmātie okupanti ir tā iekaisuši, ka vairs negrib apstāties – varbūt viņi to arī vairs nespēj. Mērķis: iznīcināt visu latvisko, lai turpinātos sarkano fašistu iesāktā lielkrievu šovinisma un panslāvisma nostiprināšanās Latvijā.

“Atbrīvotāji” Austrumei-

Staļina noziedzīgajai norunai.

Šaurpieraino okupantu galviņās stipri iesēdusies padomju propagandas dogma: ja karā iesaistās PSRS, šis karš visos gadījumos ir taisnīgs, jo Sarkanā armija karo par visas pirmrindas progresīvās cilvēces lietu pret nezvēriem un izpilda “atbrīvošanas” misiju, atbrīvojot darbaļaudis no kapitalisma jūga. Vienmēr tika piebilsts, ka iebrukums notiek pēc to valstu darbaļaužu lūguma. PSRS vienmēr cīnījās par kaut kādu lietu. Piemēram, par to, ka padomju agresijas upurim varēja būt slikti nodomi pret PSRS, vai, daļot pasaules pīrāgu, tas var nonākt citās rokās, nevis PSRS rokās. Lielisks agresijas attaisnojums.

Staļins un Hitleri ar vienādiem panākumiem izmantoja shēmu: viņi uzbruka pirmie! Pirms uzbrukuma Polijai Hitleri sarīkoja provokāciju. Augšsilēzijas Gleivicā šturm-bantfirers Alfreda Naujokas vadītā esesiešu nodaļa, kas bija pārgērbusies poļu armijas formastērpos, uzbruka vācu radiostacijai, pašaudījās, patrokšņoja. Lai pierādītu, ka tā bijusi poļu agresija, vācieši atstāja uzbrukuma vietā dažus liķus poļu karavīru formās – tie bija Zaksenhauzenes koncentrācijas nometnes

“Histērijā novestie cilvēki psiholoģiski bija gatavi gluži pretējām lietām – lielai sirsnībai, lielai nodevībai un lieliem noziegumiem “atbrīvošanas” vārdā.”

nesaņēma gaidīto pretspāru, un Latvija neieguva “agresorvalsts” statusu, toties *paši uzprasījās, lai okupē... Paprastās PSRS sastāvā...* Turklāt, ja valsts nebija agresors, PSRS pret to izturējās žēlsirdīgi – sagrāba bez asins izliešanas, kā trīs Baltijas valstis. Lielgabali klusēja šajā “humānajā” variantā, runāja tikai PSRS galvenie “uzvarētāji” – NKVD, viņu represijas, spīdzināšanas un slepkavības bez tiesas un upuru vainas.

TIKAI DDD!

Katram noziegumam ir cēloņi un sekas. Cēlonis šai necilvēcībai bija abu fašistisko režīmu vēlme iekarot pasauli un abu noziedznieku noslēgtais pakts, kuru atceramies 23. augustā. Nozieguma sekas nav likvidētas! Okupanti – “atbrīvotāji” – vēl joprojām bradā Latvijas zemi un turpina melot. Viņiem no Latvijas ir jāaiziet un jāpārtrauc iesāktie noziegumi!

Ar kleptomāniju apsēstā Latvijas vara pieņēma Deklarāciju par okupāciju bez darbības turpinājuma, nav veikusi DDD un ir atbrīvojusi okupantu rokas, kuri tagad dod “pa purnu” ar dažādiem referendumiem un Latvijas “atbrīvotāju” tiesībām. Vai varneši gaida, kad latviešu tauta atkal būs “uz lāpstīnām” un pa tautas agonējošo miesu bradās “atbrīvotāja” asiņainais zābaks? Varbūt cer, ka paši paliks savā vietā, bet latviešu tauta ies kārtējo Golgāta ceļu?

Nekur pasaulē krievvalodīgie okupanti nedzīvo tik labi kā uz latviešu tautas pleciem. Viņi tic, ka viņi pārcieta neiedomājamas šausmas un katastro-

PIE KĀ NOVED MALDĪGA STRATĒGIJA?

Turpinājums no 3. lpp.

Šādi “stratēģijai” pat komentāri nav vajadzīgi, jo mulķībai nav robežu – ne tiešā, ne arī pārnēstā nozīmē.

Latvijas lauku “tukšošanu” jau sāka PSRS staļinskais režīms – tagad šo “darbu” turpina mūsu pašu valdība. Mazajām lauku saimniecībām, kur gandrīz viss balstīts uz roku darba, nav ne valsts

atbalsta, ne arī atbalsta programmas. Tas, ka vairums latviešu vēl joprojām dzīvojot un dzīve laukos “attīstoties”, ir tikai maldīgs mīnējums. To pierāda lauku skolu skaita samazināšanās, veco lauku liels, ja tā var teikt, īpatsvars un daudzū jo daudzū apdzīvotu vietu iztušana. Arī Rīgas skolas tiek slēgtas un “apvienotas”.

Starp citu, Rīgas Centrāltirgū ir “viss” – stratēģija it kā pareiza, tomēr tirgū nav dažu sīkumu, kas attiecīgajā brīdī ir vajadzīgi. Neticat? Nav to mātu ar sipoliem želejā, nav tumšā nefiltrētā alus, nav Latvijas pūdetā siera, nav kviešu rupjā maluma pīrādziņu ar rozīnēm (žuļiku), nav miežu karašas, nav rupjmaizes kūkas ar

cukura glazūru, nav linu auduma palagu, nav linu kreklus un apakšveļas utt., u.t.t.

Te vēl varētu runāt par Latvijas hokejistu stratēģiju, kas stipri atgādina slinkā fanātiķu psiholoģiju un kuru vada Kremļa, lai tas nesadragātu Latviju un latviešu tautu? **Nekā citādi – tikai veicot DDD!!!**

Arī Nirnbergas process ir jāturpina!

LASĪTĀJU VIEDOKLIS

IZBEIGSIM GAUDULĪBU!

Alfrēds Ābele

*Grāmatu “Par valsti” un
“Par tautu” autors*

Ir vidējos vilņos tāds Radio MERKURS, kas uz diennakts kosmiskas mūzikas fona reizi nedēļā organizē vienu pārraidi – dialogu ar klausītājiem. Sauc šo pārraidi par “Gaismas pili”, un tā tiek uzskatīta par “nacionālu”. Tik tiešām, tajā var dzirdēt tikai nacionālu vaidulību un gaudas par šodienas latviešu bēdīgo dzīvi.

Ir starp *vaidulīem* daži egles galā uzrāpušies savā lomā labi iejutušies taurētāji, kas brīdina par tautai draudošām briesmām un nemitīgi vaicā: ko darīt? Taču neko citu darīt negrib un nav arī spējīgi. Dažreiz pat atbildi negaida, tā sakot, trokšņo sevis pēc. Tematiski izplūdušas intervijas ar tām sekojošu brīvo mikrofonu ir vārdis- kas “caurejas” jeb “mulķa laišana” *efīrā*, *nevis tautas izglītošana*.

Tēmu šim pārraidēm nosaka sabiedriskās organizācijas “Nacionālā Apvienība” (NA) valdes locekļi – viņi lielākoties ir arī radio diskusiju dalībnieki. Visa šī publika ir apmēram pēncensijas vecumā, un satura ziņā, vismaz valsts lietās, jāgusa tai maz. Tāpēc visu laiku tiek *malts* vienas un tās pašas *gaudas*, un pārraide beidzas ar vienu un to pašu jautājumu: ko mums, latviešiem, darīt?

Lai varētu zināt, ko darīt un ko nedarīt, ir šis tas jāsaprot.

Ko saprast?

Tāda cilvēku kopiena kā etnoss, līdzīgi cilvēkam, ir pārejoša vēsturiska parādība, kas dzimst, piedzīvo uzplaukumu, izsmēļ savu dzīvības potenciālu, noriet un mirst. Tātad secīgi iziet šīs neizbēgamās savas dzīves stadijas. Kurā no šīm dzīves stadijām patlaban atrodas latviešu etnoss?

To, ka ar latviešu etnosu viss nav labi, diez vai kāds apstrīdēs. Tātad atliek noskaidrot, vai latvieši jau izsmēluši savu dzīvības potenciālu un neatgriezeniski atrodas norieta stadijā, vai viņiem tikai uzkrītusi

kāda islaicīga “himera”, piemēram, līdzīga iesnu slimībai? Nu, protams, droši tikt skaidrībā šajā jautājumā, pašiem atrodoties vēsturiskā procesa iekšienē, praktiski nav iespējams. Taču pašsaglabāšanās instinkts, cik nu liels tas šobrīd ir, latviešiem liek pieņemt otro variantu, t.i., latviešu etnosu skāris tikai islaicīgs vājums, kas prasa attiecīgu ārstēšanu. Kādu?

Latviešiem jāapspiež sevī *pascaules lāpīšanas nieze*, jāpārstāj gausties par grūto likteni un jāsāk nodarboties ar sava etnosa iekšējām lietām. Vispirms jāparūpējas, lai tie latvieši vispār būtu, turklāt latviskā kvalitātē. Vārdu sakot, populācijas problēmai jābūt pirmajā vietā. Otrajā vietā jāliek latviskas bio- vides saglabāšana, kurai pamatā ir Latvijas zemes kopšana. Tikai pēc šiem viss pārējais.

Ko darīt?

Tiešām, ko mums, latviešiem, šodienas situācijā savā labā darīt? Sākt kustināt savas smadzenes *biopakaļas*. Tikai nedibināt savu kārtējo nacionālo “politisko miroņu partiju”, bet palūkoties apkār, vai no esošā kaut ko nevar izmantot, lai savestu kārtībā latviešu tautas iekšējo politiku. Tiešām! Ir tāda neliela Rīgas Latviešu biedrība (RLB), kuras pašreizējā vadība to novedusi garīgā un materiālā bankrota stāvoklī. Latviešu goda lieta ir glābt šo savu šupuli jeb māmuļu! Kā?

Ar vienkārši saziēdotiem vai biedru naudā savāktiem nepieciešamajiem līdzekļiem vien te nepietiks. Pirmkārt, vēsture var atkārtoties; otrkārt, no patreizējiem RLB latviešiem tautai nav ne silts, ne auksts.

Jāstājas tajā visiem – vismaz rīdziniekiem, kas sevi uzskata par latviešiem, un jāpiedalās tās darbībā! Nevis tikai dziedot un dejojot. Jāveido sekcijas, kurās tiks izdiskutēta, izprasta un izpriesta tautas garīgā un materiālā dzīve, atrasts kopsaucējs, kas ļautu nofiksēt latviešu nacionālo ideju (ideoloģiju), uz kuru balstoties, tālāk jāvirza viss latviešu tautas un tās

valsts darbs, lai latviešiem kā etnosam būtu kaut kādas nākotnes cerības.

Liela latviešu sabiedriskā organizācija vajadzīga arī tādēļ, lai latviešiem būtu ko pretstatīt Latvijā esošajiem pretlatviski noskaņotiem svešautiešiem, kuri kļūst aizvien nekautnīgāki un organizētāki. Vai tad tiešām ar 180 tūkstošu “mūsu līdzpilsoņu” pretlatvisko balsojumu nepietiks, lai latvieši izkustinātu kaut vai tikai savas *pakaļas*!?

Ja mēs, latvieši, nespējam pārvērst RLB istenajā savā nacionālajā biedrībā, tad mēs vairs vispār neko nespējam, un mums kā tautai jāierosina bankrota procedūra un jālikvidējas. Mūsu Gaismas pils paliks nogrimusi uz mūžīgiem laikiem. Pagaidām vēl dzīvie latvieši līdz mūža galam varēs “Brīvajā Latvijā” tikai elpot svaigu gaisu.

Ko nedarīt?

Naivi iedomāties, ka sava valsts ir tas instruments, kas atrisinās etnosā radušās problēmas, ka, uzlabojot valsts pārvaldi, uzlabosies etnosa stāvoklis. Primārs ir etnoss; valsts ir tikai instruments to ideju realizācijai, kuras dzimst pašā etnosā. Valsts nekad neizveidos sev atbilstošu etnosu tautas veidā (turpretim banditiska, mafioza valsts var izveidot sev slaucamu pūli). Etnoss gan var izveidot jebkura

tipa sev atbilstošu un nepieciešamu valsti.

Un, ja etnosam trūkst prāta sintezēt atziņu, kāda tipa un satura valsts tam nepieciešama, tas savā attīstībā nav vēl sasniedzis tautai atbilstošu stadiju, vai ir jau tiktāl degradējies, ka to gaida tikai nāve, un tā valsts, ja tāda tam ir, pārvēršas mafiozā.

Tātad nevis valstiskais, bet etniskais ceļš mums, latviešiem, sevis glābšanai šodien ir svarīgāks. Tāpēc es arī iesaku sākt ar Rīgas Latviešu biedrības pārvēršanu par latviešu istu nacionālu organizāciju. Uz to man no sabiedriskās organizācijas, kura sevi uzdod par isto “Nacionālo Apvienību” (NA) valdes locekļa bija jādzird kategorisks noraidījums, ka tas jau esot “noiets etaps”.

Tikai nezin kad un nezin kur šī NA, kas, izņemot četrus valdes locekļus – *večus*, neko nav apvienojusi, šo etapu nogājusi? Zem deķa, vai? Neko citu, izņemot dibināt kārtējo nacionālo partiju, tā neiesaka. Cita, neistā NA, gan vismaz divas politiskās partijas ir apvienojusi un tikusi parlamentā.

“Istajai”, ja tā ne uz kādu sabiedriski organizatorisku darbību nav spējīga, es ieteiktu neuzbāzties publikai ar saviem kārtējiem Paziņojumiem. *Večiem* – nu beidziet to ētera piesārņošanu ar tukšumu! Spēlējiet kārtis, ja galvai grūti, – domino!

ARTŪRA GRĪSLIŠA
ATBILDE
ALFRĒDAM ĀBELEM

Pirms publicēt Alfrēda Ābeles domas, ar viņa vēstuli lūdzām iepazīties “Nacionālās apvienības” biedru, vairākkārtēju “Radio Merkurs” raidījuma “Gaismas pils” viesi, bijušo Paula Stradiņa slimnīcas Neuroķirurģiskās nodaļas vadītāju Artūru Grīslīti.

Artūrs Grīslītis: Izlasot Alfrēda Ābeles rakstu “Izbeigsim gaudulību!”, nākas atzīt, ka autors pelnījis “verbālās ekvilibristikas virtuoza” nosaukumu – vismaz latviešu etnosa un valsts izdzīvošanas jautājumos...

Skumji, ka Ābeles kungs pats neizprot, ko pauž “Nacionālās apvienības” (NA) programma un par ko diskutēt “efīrā” (Alfrēda Ābeles terminoloģija – A.G.) “Radio Merkurs” pārraidēs “Gaismas pils”. Latviešu tautas izdzīvošanai svarīgu jautājumu iztīrāšanu ar klausītāju iesaistīšanos nosaukt par “mulķa laišanu” ir mazākais nekompetenti un demagoģiski. Jā, ir gan arī kādi klausītāji, kas mērķtiecīgi, regulāri ar to nodarbojas (“ar mulķa laišanu”), cenšoties diskreditēt raidstacijas darbību un nacionālo kustību vispār (!), to vērtējot kā bezcerīgu, jo, lūk, citēju autoru: *“Cilvēku kopiena kā etnoss, līdzīgi cilvēkam, ir pārejoša vēsturiska parādība, kas dzimst, piedzīvo uzplaukumu, izsmēļ savu dzīvības potenciālu, noriet un mirst.”*

Alfrēdam Ābelem nepatīk, ka raidījuma vadītājs bieži to pabeidz ar jautājumu: *ko mums, latviešiem, darīt?* Te nu viedajam autoram jāatgādina viņa paša teiktais: “Lai varētu zināt, ko darīt un ko nedarīt, ir šis tas jāsaprot!”

Pirmkārt, būtu apsveicami atcerēties, ka joprojām dzīvojam **okupētā un kolonizētā** valstī, kuru pārvalda (precīzāk – administrē) LPSR kompartijas nomenklatūras veidotā **valdošo partiju koalīcijas padome**.

Otrkārt, diskutējot par to, kāda veida valsts latviešu etnosam ir vajadzīga, pirmajā vietā jāizvirza **izglītības jautājums**, sākot ar ģimeni un skolu. Svarīgi **atsvaidzināt vēsturisko atmiņu**. Ne mazāk būtiski ir jautājumi par **etnosa kvalitāti un sastāvu. Nekad** un nekādos apstākļos nedrīkstam **aizmirst** un ignorēt faktu, ka latviešu tauta nepārtraukti ir tikusi (kopš 1940.gada) dekapitēta (burtiski – noņemta galva), t.i., **tikuši iznīcināti nācijas izcilākie cilvēki**. Tādēļ sekojošā 50 + 20 gadu ilgā tautas zombēšana un smadzeņu skalošana ir atradusi auglīgu augsni etnosa degradācijā. Lūk, kādēļ nepieciešama ilgstoša un pacietīga tautas izglītošana, lai mazinātu mazohisma un mankurtisma dažādās izpausmes.

Par etnosa kvantitatīvā sastāva nozīmību etnosa nacionālās identitātes saglabāšanā, šķiet, būtu lieki atgādināt, bet iepriekšminētā raksta autors šim būtiskajam faktoram pat nepieskaras. Acīmredzot viņš saprot, ka masveidīga, nomācoša svešzemnieku (ar pilsoņu tiesībām), kuri šeit dzīvo nelikumīgi un kurus grūti nosaukt par tautu (drīzāk – par pūli), klātbūtne var ietekmēt sev vēlāmā virzienā valsts attīstību. Neizprotamā kārtā Ābeles kungs nav ievērojis, ka jau šobrīd 4.maija režīma valsts ir nozagta, korumpēta – tā kļuvusi par mafiozu veidojumu, kurā pamatnācija tiek diskriminēta.

Ko tad autors iesaka latviešiem savā labā darīt šodienas situācijā? Sākt kustināt smadzenes un tās ķermeņa daļas, kas uz leju no vietas, kur mugura zaudē savu nosaukumu. Bet nekādā ziņā nedibināt savu kārtējo nacionālo partiju! Tā vietā labāk reanimēt jau esošo Rīgas Latviešu biedrību (RLB) par lielu, masveidīgu sabiedriskā organizāciju, kas došot pretsparu pretlatviski noskaņotiem svešzemniekiem.

Bet ko var darīt valsts šādā situācijā? Ābeles kungs apgalvo, ka “naivi iedomāties, ka, uzlabojot valsts pārvaldi, uzlabosies etnosa stāvoklis”. Dīvaini, bet autoram nebrīdi neienāk prātā, ka nekam nederīgo RLB ar tās vadību varētu atlaist, lai vadību uzņemtos patiesi nacionāli noskaņoti pamatnācijas pārstāvji un pārvērstu sabiedriskā organizāciju par **Rīgas Nacionālo latviešu partiju?**

Nobeigumā gribu atgādināt Ābeles kungam, ka latviešu etnosa (nācijas) izdzīvošanas un tālākās attīstības pamatnosacījums un svētākais uzdevums ir okupācijas seku likvidēšana (DDD)!

VĒSTULE

“KĀPĒC LATVIETIM
OBLIGĀTI JĀBŪT MULĶIM...”*/Uldis Ģermanis/*

To, ka tas tā ir, pierāda visa mūsu dzīve – no pašām augšām līdz pēdējam *bomzim*. Neskatoties uz pieejamo informāciju, vēl joprojām tiek kultivēts mīts par latviešiem kā “bāreņu” tautu, “kalpu” tautu, “verga” dvēseles utt., u.tjp.

Par vergiem latviešu tautu centās padarīt mūsu Austrumu barbariskais kaimiņš, sākot jau ar Ivana Briesmīgā asiņaino dūri un beidzot ar šodienas ļaunuma impērijas “cariem” un viņu ieliktņiem. Līdz tam latviešu tauta bija brīva, lepna, čakla, drosmīga, utt., u.tjp. To pierāda senās hronikas, kuras sāka ieraudzīt dienas gaismu. To var redzēt latviešu senkapu apbedījumu vietās,

kurās atrastas daudz rotas lietu, kā brošas, saktas, aproces, auskari u.c. Vīru mirstīgo atlieku vietās atrasti ieroči – zobeni, kara cirvji, šķēpi, dunči u.c. Par ko tas liecina? Vai vergam un kalpam tas viss varēja (drikstēja) būt? Kremļa pakalpiņi, mūsu pašmāju padomju “vēsturnieki” cenšas to visu noklusēt!

Asiņainais padomju sarkanais fašisms panāca savu, rezultātā latvietis vairs nav spējīgs piecelties – apdullis no pašu rikotiem šoviem, balagāniem, trallinādams un lēkādams dodas labprātīgā iznīcībā. Kā lai nosauc to, ka latvietis neredz (negrib redzēt), ka tiek padzīts no savas zemes, kā tiek iztirgotā svešiniekiem viņa Tēvzeme, kā okupanti nostiprinās un pārņem varu ar pašmāju mankurtu un kolaborantu svētību. Vēsture kā farss no senās Romas impērijas atnākusi līdz mūsu dienām, jo tieši Latvijā likts lietā senais sauklis – imperatora rīkojums: “Dodiet viņiem maizi un izpriecās, lai šie plebeji neapjēdz, ko ar viņiem dara!” Un to jau sen pamanīja Uldis Ģermanis. Mulķi jau nezina, ka ir mulķi. Varbūt ne tā?

Georgs Z.

P. S. Konkrēti runājot pa šo aizbraucēju-dezertieru *šlaku*, var teikt tikai vienu: istas vergu dvēseles ar kalpa domāšanu. Tā vietā, lai paši būtu saimnieki savā zemē – savās mājās, viņi izvēlas kalpot svešiem kungiem, par putras bļodiņu nododot savu tautu un savu Tēvzemi! Nerunāju par tiem, kuri svešzemē sapelnīto liek lietā, sakārtojot savu māju, savu saimniecību šeit, Latvijā. Kaut vai tā, lai gan ļoti derētu atgādināt par sevi, paceļot dūri valdošajās, pērkamās kliķes virzienā, kā to dara, piemēram, avīzes “DDD” lasītāji avīzes slejās. Vienkāršāk, protams, laisties lapās nevis pieteikt karu ļaunumam, kas valda mūsu Tēvzemē un ko kultivē pašmāju noziedzīgā kliķe.

Par šādiem [nekas]cilvēciņiem mana omīte kādreiz teica tā: “Antiņ, pūt stabulīt”, prātiņ, nāc mājā!” Stabuli jau pūtin pūs, bet ar to prātiņu ir kā ir...

Bet, ja ir galva, ar ko domāt, tad tas prātiņš arī neizpaliks.

Tā, lūk!

G.Z.

DDD – TIE IR VALSTS ATJAUNOŠANAS PAMATI!

Turpinājums no 4. lpp.

Jānis Bordāns: Savā ziņā valstiskā mazspēja izpaužas tādējādi, ka mēs neesam līdz galam spējuši novērst okupācijas sekas. Dokumenti it kā ir pieņemti, tie pasaka, kas ir valsts pamati; ir Satversme, ir arī Saeimas deklarācijas, bet tās tiek aizmirstas – pēc principa: nu, lai tā deklarācija ir, mēs to necilāsim, nerunāsim par to, neiedarbināsim.

Ja arī ir iespējama kaut kāda sadzīvošana, tad, protams, šīs problēmas tomēr gruzdēs un gribot negribot radīs kaut kādus sarežģījumus. Jebkurā krīzes situācijā uz šīs netaisnības bāzes veidosies sarežģījumi – apmēram tā es jums atbildēju.

“Un, kamēr tu neesi izaudzis, lai sevi aizstāvētu, tad ir tā, kā ir. Šis ir tāds pusaudžu stāvoklis...”

Protams, fiziski atrisināt jautājumus var. Kas attiecas uz deokupāciju, dekolonizāciju – tas ir process, un, kad nācija ir gatava to paveikt, tad tas ir praktisks jautājums, es domāju, zināmā mērā arī laika jautājums.

DDD: Vai, jūsuprāt, latviešu tauta joprojām nav gatava deokupācijas un dekolonizācijas procesam, bez kura nebūs ne tautas, ne valsts nākotne?

J.B.: Mēs jau to redzam. **DDD:** Valdība, politiķi arī ir tautas daļa, taču viņi izturas ar kļaju nevērību pret šo valsts pamatproblēmu, kaut gan tieši viņu, arī jūsu, rokās ir vara, lai to atrisinātu. Tik tiešām, nerealizētās dekolonizācijas jautājums visu laiku gruzd iekšā. Jūs taču redzat, kas šobrīd notiek – tiek vākti paraksti jaunam referendumam, kas, manuprāt, ir bīstamāks par iepriekšējo kaut vai tāpēc, ka vajadzīgs mazāks nobalsojušo skaits. Un mēs varam šausmās saķert galvu, iedomājoties, ko nozīmē tas, ka visi nepilsoņi iegūst pilsonību... Starp citu, šādā gadījumā daudzi latviešu deputāti arī

Tas ir tāds “inteliģents” veids, kā starptautiski pasniegt šo jautājumu. Vienmēr jāatceras, ka visam ir kaut kādi reāli, fiziski apstākļi, kāpēc kāds process sākas.

KĀPĒC BRŪK VISA MĀJA?

Jānis Bordāns: Mēs tagad domājam, ka integrācija – tas bija nepareizi, bet jāatceras, ka par to sāka runāt 1990./91. gadā. Tad vēl nebija pavisam skaidrs visas pasaules un Rietumvalstu redzējums, kas notiks. Tagad, pēc 20 gadiem, mēs redzam, ko rakstā Rietumvalstu ietekmīgākie cilvēki. Viņi atzīstas, ka vispār nebija domājuši par Latvijas neatkarību. Un tajā situācijā baltieši bija “trākākie” visā pasaulē – mēs bijām izvīrējuši sev mērķi, kurš varēja būt nereāls un nesasniedzams. Starp citu, šī ir mums lieliska mācība, ka ir jāprot izvīrīt mērķi, kuru tu vēlies sasniegt, un neskatīties, ko citi par to domā.

Tolaik Rietumvalstis uztraucās, ka šeit veidosies “karstais punkts”, tādi pēc Krievijas impērijas pussabrukuma radās Balkānos, Kaukāzā un citās vietās, kur bija Krievijas ietekmes zona. Un, pēc Rietumu viedokļa, arī šeit ir tipiska vieta, kur veidoties “karstajam punktam” – par to viņi uztraucas, jo kam gan vajadzīgs sev pie sāniem vēl viens “karstais punkts”. Mums arī tas it kā nebūtu bijis vajadzīgs. Tāpēc, lai kādu procesu novīrētu, ir dažādi zinātniski un politiski instrumenti, un viens no tiem ir izteikt dažādus vārdus – mēs nekarosim, mēģināsim sadarboties ar tiem, kuri šeit dzīvo, u.tml. Un tādēļ, lai neizraisītu vardarbību, domāsim, kā sadzīvot mierīgi, kas nozīmē – integrēsim... Tā tas bija.

DDD: Patiesībā šis “karstais punkts” ir palicis – kā bumba ar laika degli.

J.B.: Protams, tas nav atrisināts, bet atlikts. Mēs ļoti daudz ko esam atlikuši. Tolaik politiķi tā uzskatīja, kā es jau minēju, domāja, ka galvenā ir ekonomika, un neskatījās uz nacionālo fundamentu.

Salīdzinājumam – šī nacionālā ēka ir jāceļ no pamata, un pamats ir visi deokupācijas jautājumi. Ekonomika ir sienas vai jumts, ko nevar būvēt, ja nav pamatu. Bet politiķi tolaik paziņoja, ka jādara viss, lai ātrāk tiktu zem jumta – kā pasacīnā par trim sīvētiņiem Nif-nifs un Naf-nafs: pamati gan tādi šķībi, bet tos jau zem zemes nevienš neredzēs, galvenais sienas smuki piekrāsot...

DDD: Precīzs salīdzinājums.

J.B.: Jā. Un tagad, kad tās sienas un jumts sāk brukt un jukt, mēs esam

sapratuši, ka jābūvē ir pamati. Tomēr traģiski, ka lielā daļā joprojām to nesaprot. Iespējams arī, viena daļa to saprot, bet apzināti ieguldo, ka nevajag neko tādu būvēt, jo īstenībā – kam gan mums vispār šī māja!?

KAD BŪS KOLONISTU REPATRIĀCIJAS LĪGUMS?

DDD: Jūs runājat ļoti godīgi un atklāti, bet kāda būs tieslietu ministra reāla darbība? Šobrīd Krievijas domē tiek aktīvi apspriests jautājums, ka nepieciešams repatriācijas likums, kas atvieglotu viņu tautiešu repatriāciju. Ja jau Saime ir uzdevusi Ministru kabinetam noslēgt līgumu ar Krieviju par kolonistu repatriāciju, tad, manuprāt, šis būtu ļoti labs sadarbības sākums. Jums kā tieslietu ministram ir lieliska iespēja šo jautājumu iekustināt.

Jānis Bordāns: Šādu jautājumu varētu izvīrīt, un Nacionālā apvienība to varētu apspriest.

DDD: Vai jūs varat apsolīt “DDD” lasītājiem nopietni iesaistīties šī jautājuma atrisināšanā?

J.B.: Jā, es iesaistītos.

DDD: Kolonistu aizbraukšana ir izdevīga no visiem skatupunktiem. Piemēram, Rīgas dome šobrīd būvē mājas, lai izīrētu dzīvokļus, bet pie kārtīgas, apjomīgas repatriācijas, jau esošie dzīvokļi atbrīvotos. Starp citu, tēvzemietis Jānis Birks, būdams Rīgas mērs, intervijā laikrakstam “DDD” solījis risināt jautājumu par līguma noslēgšanu starp Rīgu un Kaļiņingradu, lai veicinātu kolonistu repatriāciju. Taču nekādi darbi nesekoja, tāpēc ir pavisam loģiski, ka viņam sava vieta bija jāatdod naturalizētam okupantam...

J.B.: Esmu pamanījis, ka arī presē ir pavidējuši doma par repatriāciju uz Kaļiņingradu. Turklāt pat krievu sabiedrība savā starpā ir apspriedusi atgriešanos tēvmē vai pārcelšanos uz Prūsiju, kas tagad ir Krievijas sastāvā. Varbūt viņiem Kaļiņingradā būs vieglāk asimilēties, jo tā ir Eiropa. Tie, kuri ir atbraukuši dzīvot uz Baltiju, droši vien arī grib būt eiropieši.

DDD: Faktiski mums jau vienalga, uz kurieni viņi dodas – kaut uz visām četrām debess pusēm. Taču, vai jūs piekrītat, ka okupanti un kolonisti nebrauc prom tāpēc, ka esam viņiem radījuši pārāk labu dzīvi Latvijā?

J.B.: Pagriežam to visu savādāk. Mēs sev varam mazliet uzsist arī uz pleca, jo patiesībā esam radījuši labu valsti – eiropieisku valsti, kurā patik dzīvot

arī krieviem, kas Krieviju neuztver par labu valsti... Vai tas ir labi vai slikti – tas atkal ir mūsu attieksmes jautājums.

DDD: Šī valsts ir laba okupantiem, nevis latviešiem, jo latviešu tauta iet bojā pati savā valstī.

J.B.: Šobrīd uz Latviju brauc daudzi krievi, arī ļoti bagāti biznesmeņi, kuri no Krievijas izved savu kapitālu un pārceļas dzīvot uz Eiropu, un Latvija ir šīs pārceļšanās punkts. Retais par to godīgi runā. Tāpēc neesmu nācis politikā, lai veltīgi izšķiestu savu laiku, jo varēju palikt advokāts un labi pelnīt, bet es esmu nācis, lai kaut ko izdarītu un mēģinātu parādīt, vērst uzmanību uz to, kā latviešiem vispār būtu ikdienā jāuzvedas. Es arī daudz ko varbūt nespēju paveikt, bet mēģinu tik, cik varu.

Paskatīsimies objektīvi, es taču negribu novest savu māju – savu valsti – tik sliktā stāvoklī, lai slikti būtu visiem, cerībā, ka no šejienes aizbrauks kāda cita grupa projam. Tā arī nedrīkst! Tad būtu jābūt ļoti stiprai un vienotai visai latviešu tautai – sak, izdarīsim tā, lai tikai mēs varam te izturēt.

DDD: Valsts nav jānogremdē, lai padzītu okupantus, bet jāmaina mūsu personiskā attieksme.

J.B.: Jā, tas ir nākamais. Mēs varam būt klusi un strādīgi un visu paciest. Bet vienā brīdī jā-

“Savā ziņā valstiskā mazspēja izpaužas tādējādi, ka mēs neesam līdz galam spējuši novērst okupācijas sekas.”

sāk domāt – jā, mēs esam izveidojuši savu valsti un varbūt varētu tagad arī sev pašcieņu iemantot, jo, lūk, kādu darbu esam izdarījuši. Un tad arī jāpieprasa cieņa pret sevi un jāsāk justies kā saimniekiem savā zemē!

KĀ ČŪSKAI JĀNOMET VECĀ ĀDA!

Jānis Bordāns: Krievi šeit patiesībā jūtas kā ieobraucēji – tas tā ir. Tomēr sliktākais, ka arī latvieši jūtas kā kaut kādi ienācēji. Bet mēs taču šeit esam saimnieki! Es domāju, ka kaut kam ir jānotiek – kā čūskai vecā āda jānomet. Pie tā, ko mēs esam jau izdarījuši, jāpieliek klāt pašapziņa. Un tad, kad mums būs šī pašapziņa, mūs sāks cienīt. Domāju, tad arī tie, kam vajadzēs aizbraukt, aizbrauks; tiem, kam vajadzēs asimilēties, asimilēsies.

DDD: Šim posmam – tautas pašapziņas atmodai – ir jānāk obligāti. Turklāt tas attiecas ne jau tikai uz vienkāršajiem cilvēkiem,

bet visvairāk uz valsts pārvaldē, Saeimā un uz visās citās varas struktūrās strādājošajiem latviešiem. Jābūt tā, ka es, latviete, aizeju pie jebkura klerka, ierēdņa vai ministra, latvieša, un mēs atrodam kopīgu valodu par latviešu tautai būtiskiem jautājumiem, par dekolonizāciju, taču šobrīd tas tā nav, un tāpēc mūsu tauta iet bojā. Vai ne tā?

J.B.: Protams. Tikai mans uzskats joprojām ir tāds, ka vara ir tautas sastāvdaļa, un tauta varu nomaina. Ja tauta iekšēji mainīsies, tad vara pati par sevi pārveidosies.

DDD: Protams, jo valdnieks ir tāds, kādu tauta ir pelnījusi.

J.B.: Jā, tā ir. Taču jāsaprot, ka attīstība notiek ar sava veida spiedienu, piespiešanos. Tad, kad aug muskuļi, tie sāp un plēšas, bet tas ir labs process. Tāpat arī politiskajā ciņā uzbrukumi un pārbaudījumi, domāju, ir labs process.

Tagad, pēc neatkarības atgūšanas, satiekamies ar somiem, un viņi stāsta: pirms kara mums bija nežēlīgas partiju kaušanās, nez, kā mēs ar to visu karu tikām cauri... un pēc kara 300 tūkstoši somu aizbrauca uz Zviedriju strādāt un tur arī palika – Somijā darba nebija, politikā bijām galīgi zābaki... Es kā advokāts strādāju arī ar starptautiskām korporācijām, un viens no vadošajiem menedžeriem pasaulē

les korporācijā bija Somija. Viņi stāstīja, ka pēc kara, visus šos 50 gadus, zviedri somus uzskatīja par zemākiem radījumiem, kas iet pie viņiem mācīties, taču tad somiem radās “Nokia”, attīstījās rūpnīcas, bet Zviedrija sākusi buksēt. Tagad zviedri somus apskauz, jo viņi dzīvo labāk. Bet tas viņiem prasīja 50 gadus! Manuprāt, mēs tagad ieņemam tādu kā somu vietu Eiropā.

DDD: Bet Somijā nebija 50 procenti okupantu, jo somu tauta karojot viņus bija padzinusi.

J.B.: Tas tikai parāda to, kāds smagums mums vēl ir.

DDD: Okupantu un kolonistu klātbūtne varētu būt iemesls, kāpēc mēs nevaram pamodināt savu pašapziņu. Ne jau velti ir etnologu pētījums, ka, ja tauta savā teritorijā krītas zem 75 procentiem, tā vairs neattīstās un būtībā ir apdraudēta.

J.B.: Ja to zinātnieki saka, tad tā tas arī ir.

Turpinājums būs...

Intervēja
Līga Muzikante